

Vishetens väg **Ur Amos´samtal med de unga s 235**

*Som den kunnige läsaren mycket väl inser, är denna betraktelse, utgörande anteckningar från predikstolen, långt ifrån att kunna fylla tidens krav och i alla avseenden bristfällig. Likväl ha vi känt oss manade att offentliggöra den; och hoppas vi, att någon själ, som, även om den kan, ej vill kritisera, men har behov att lära, må tränga sig igenom det grova skalet och finna de sanningar, som trängta efter sin uppenbarelse även "Ur Amos samtal med de unga". **Utgivaren.***

Vishetens väg. S 237

»Jag vill undervisa dig om vishetens väg, att du ej må snava, när du löper.» Salomo.

Jag vill undervisa dig om vishegtens väg, jag vill leda dig på det rättas stigar, att dina steg ej måtte trängas när du går, och att du ej måtte snafva när du löperä Ordspr 4:11-12

I

Eko från gångna tider.

Tack vare en älskande faders omsorg har du fått en vårdad uppfostran och utgjorde en bedjande moders hopp. Du var en liten Gabriel för henne, som lutade sig över din vagga, och dina ögon strålade mot henne likt morgon- och aftonstjärnor. »Skulle en moder kunna förgäta sitt barn?»

*Kan då en moder förgäta sitt barn,
så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt?
Och om hon än kunde förgäta sitt barn,
så skulle dock jag icke förgäta dig. Jes 49:15*

Ofta låg hon böjd över sängkanten i bön till Gud, medan alla familjens medlemmar sovo, och din fader hörde man ofta på sina knän fråga: Huru skola vi rätteligen förhålla oss med pilten? (Dom. 13: 12.) Har du ej haft en moder?

Och Manoah sade: När nu så sker såsom du har sagt, huru skola vi då rätteligen förhålla oss i afseende på pilten, och hvad hafva vi att göra med honom? Dom 13:12

Men vaggan, som i långa tider gick både natt och dag, har stannat av, det ömmaste hjärta, som någonsin har slagit för dig på jorden, brast i döden — kanske av en hemligt tärande sorg över en förlorad son? — Gud vet det. — Den idoga och verksamma handen, som arbetat för din skull, är avdomnad och sträckt till marken, såsom krigarens arm på slagfältet, när han dog för sitt fosterland. Du fuktade gravranden med tårar (**slut 237, 238**) och återvände sedan med saknad och ånger i din själ Din moder är död. Du har ingen far. Intet hem. Ditt näste är upprivet. Sätt dig en stund på förstugtrappan och gråt ut. Du hade kunnat vara en bättre son. Men nu är det för sent.

Min son, kom ihåg! Glöm aldrig livets leende vår med dess sköna, hulda väsen: din glada sång, din varma tro, din levande övertygelse, din fasa för synden. Du var Guds barn en gång, och de ömmaste förhoppningar binda dig vid ansvar att hålla nasirskapet heligt. Om än utsatt för tjugusende lockelser, hade det varit bättre för dig att dö än att synda och fläcka din själ. Du har bevarat oskulden och svarat frestaren: »Huru skulle jag kunna göra så mycket ont och synda mot min Gud?»

Han är icke större i detta huset han än jag, och intet har han undandragit mig, utom dig allena, emedan du är hans hustru. Och *huru skulle jag nu så mycket ondt göra och synda emot Gud* 1 Mos 39:9

Eller hava dina lockar fallit i Delilas sköte?

Och hon lät honom sofva på sina knän och tillkallade en man, som rakade af honom de sju flätorna på hans hufvud. Och nu först betvinade hon honom, och hans styrka vek ifrån honom. Dom 16:19

Varför är din blick så skygg, och varför rodnar du, som hade så klara blå ögon, när du satt på din moders knä? Varifrån kommer du, och vart går du? Du, som lever i idealernas värld, vad skall du bli? På min vandring har jag sett unge män snava och stappla. En del äro alldeles ruinerade vid 18 à 20 år, många bäddas i en för tidig grav. Har du börjat leva i synden, låt varna dig och vänd om! Har du under tjänsten i främmande land förlorat själafriden, vänd om till Betel och bygg altare åt din barndoms Gud!

Och han flyttade därifrån till det berg, som låg öster om Betel, och slog där upp sitt tält, så att han hade Betel i väster och Aj i öster, och han byggde där ett altare åt Herren och åkallade Herrens namn. 1 Mos 12:8

Din moder kanske är död, men din moders Gud lever. Jag besvär dig, som haft eller kanske har en bedjande moder, stå upp för hennes skull, och börja ett nytt liv. Låt den snöda världen fara. Över de gudlösas hån och världens lekar brinna dessa ord: »Ve eder, som nu len, ty I skolen gråta och jämra eder.»

Men ve eder, I som ären rika, ty I haven fått ut eder hugnad! Ve eder, som nu ären mätta, ty I skolen hungra! *Ve eder, som nu len, ty I skolen sörja och gråta!* Ve eder, när alla människor tala väl om eder! På samma sätt gjorde ju deras fader i fråga om de falska profeterna. Luk 6:24-26

Bliv en Guds man! Den moderata kristendomen har ingen framtid.

Man säger, att det finns föga hopp för av **(slut 238, 239)** fällingar. Visst är det en dubbel synd att övergiva Herren, »men där synden överflödar, där överflödar nåden mycket mer.» (Rom. 5: 20.)

Men lagen kom också in, på det att öfverträdelsen skulle öfverflöda; *men hvarest synden öfverflödande, där öfverflödade nåden ännu mer,* Rom 5:20

Skriften är full av dyra löften och försäkringar om nåd för de fallna, Om och om igen ropar Guds Ande genom profeterna: Kom igen! Och vid tanken på denna upprättelse säger Herren: Jag skall älska dem av fri vilja, Os. 14: 5.

Jag vill hela dem ifrån deras affall, älska dem af fri vilja, ty min vrede har vändt sig ifrån honom. Hos 14:5

Är det ej för Efraim han uppröres? Är det ej för det hårdnackade Israel han klagar, likt en förtvivlad moder, då hon ser sitt enda barn föras bort av strömmen. »Mitt hjärta vänder sig i mig, allt mitt medlidande är i rörelse. Jag vill icke verkställa min vredes brand, ty jag är Gud och icke en människa.» Os. 11.

Men huru skall jag kunna giva dig till pris, Efraim, och låta dig fara, Israel? Icke kan jag giva dig till pris såsom Adma och låta det gå dig såsom Seboim? *Mitt hjärta vänder sig i mig, all min barmhärtighet vaknar. Jag vill icke verkställa min vredes brand;* jag vill icke vidare fördärfva Efraim, *ty jag är Gud och icke en människa.* Helig är jag midt ibland dig, och med vrede vill jag icke komma. Hos 11:8 f

Har du ej sett, huru Herren, då han under väckelsetider kommer till en ort, först kallar hem sina avfälliga barn? En väckelse börjar alltid med de fallnas upprättelse.

Din barndoms ängel, din ungdoms förtrogne, är innerligt fästad vid sin ungdomsbrud genom många dyra minnen, som varken tid eller evighet kan utplåna. Därför säger han: »Jag kommer ihåg, dig till godo, din ungdoms kärlek, och att du älskade mig under din trolovningstid». Jer. 2.

Gack bort och predika i Jerusalems öron och säg: Så säger Herren: *Jag kommer ihåg, dig tillgodo, din ungdoms kärlek, och att du älskade mig under din trolofningstid* och följde efter mig i öknen, i det land där man icke sår; Jer 2:2

Han känner en djup saknad i sin själ och har ingen ro, förr än du är upprättad, utan ser dig för sina ögon, varhelst han går, såsom skriften säger: »Dina murar äro beständigt inför mig.»

Si på mina händer har jag tecknat dig. *Dina murar äro beständigt inför mig.* Jes 49:16

Och hans nåd är allsmäktig att återställa det förlorade paradiset och göra dig lyckligare än du någonsin har varit. »Om du än vore vid himmelens ända, skall Herren, din Gud, hämta dig därifrån, och Herren, din Gud skall låta dig komma till det land, som dina fäder besuttit, och du skall besitta det, och Herren, din Gud, skall omskära ditt hjärta, så att du *skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ, (slut 239, 240) och han skall göra dig lyckligare, och talrikare än dina fäder hava varit.* 5 Mos. 30.

⁴Om ock dina fördrivna vore vid himmelens ända, skulle HERREN, din Gud, församla dig därifrån och hämta dig därifrån. ⁵Och HERREN, din Gud, skall låta dig komma in i det land som dina fäder hava haft till besittning; och du skall taga det i besittning, och han skall göra dig gott och skall föröka dig mer än han har gjort med dina fäder. ⁶Och HERREN, din Gud, skall omskära ditt hjärta och dina efterkommandes hjärtan, så att du skall älska HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ, för att du må leva. ⁷Och HERREN, din Gud, skall lägga alla dessa förbannelser på dina fiender och på dem som hata och förfölja dig. ⁸Och du skall åter höra HERRENS röst och göra efter alla hans bud, som jag i dag giver dig. ⁹Och HERREN, din Gud, skall giva dig överflöd och lycka i alla dina händers verk, i ditt livs frukt och i din boskaps frukt och i din marks frukt. Ty såsom HERREN fröjdade sig över dina fäder, skall han då åter fröjda sig över dig och göra dig gott, ¹⁰när du hör HERRENS, din

Guds, röst, så att du håller hans bud och stadgar, det som är skrivet i denna lagbok, och när du vänder åter till HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all 5 Mos 30:3-10

Det är visserligen ej Guds vilja, att vi skola falla, och han, som besekrat världen, kan bevara oss från det onda; men vår egen halsstarrighet och vårt hjärtas högmod gör, att många förståndiga måste falla, »på det att de skola varda luttrade, beprövade och rena till ändens tid.» Dan. 11: 35.

Och af de förståndiga skola många falla, på det att de skola varda luttrade, bepröfvade och renade till ändens tid; ty den tiden är icke ännu kommen. Dan 11:35

Och den trofaste Gud, som mitt under allt är och förbliver »himmelens Gud», vänder allt till godo för sitt folk och till sitt rikets fromma, så att den fallne, återupprättad, vinner både fostran och erfarenhet att vägleda, trösta och hugsvala dem, som råka i samma nöd. »Jag vill komma ihåg mitt förbund med dig i din barndoms dagar och upprätta med dig ett evigt förbund — — att du måtte komma till besinning och blygas och ej mer upplåta din mun för skams skull, när jag förlåter dig allt vad du har gjort. Och du skall mottaga dina systrar, såväl dem som äro större som dem som äro mindre än du, och jäg skall giva dig dem till döttrar.» Hes. 16.

⁶⁰Men jag vill nu tänka på det förbund som jag slöt med dig i din ungdoms dagar, och upprätta med dig ett evigt förbund. ⁶¹Då skall du tänka tillbaka på dina vägar och skämmas, när du får taga till dig dina systrar, de större jämte de mindre; ty jag skall giva dem åt dig till döttrar, dock icke för din trohet i förbundet. ⁶²Men jag skall upprätta mitt förbund med dig, och du skall förnimma att jag är HERREN; ⁶³och så skall du tänka därpå och blygas, så att du av skam icke mer kan upplåta din mun, då när jag förlåter dig allt vad du har gjort, säger Herren, HERREN. Hes 16:60-63

Evad som händer, bevara ett minne av din härkomst, och minns, att du omfattas med en kärlek, som aldrig kan förgäta. Människor kunna se på den fallne med förakt, men den förolyckades fader ropar:
»Absalom, Absalom, min son, ack, att jag hade fått dö i ditt ställe!»

³Då blev konungen häftigt upprörd och gick upp i salen över porten och grät. Och under det att han gick, ropade han så: ”Min son Absalom, min son, min son Absalom! Ack, att jag hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!” 2 Sam 18:33

Och —- underbara kärlek! —- han stiger ned för att dö. Han gråter, han ropar och kämpar under blodsvett. Hör, han ropar: »Min Gud, min

Gud, varför har du övergivit mig!»

⁴⁶Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: ”Eli, Eli, lema sabaktani?”; det betyder: ” *mig Min Gud, min Gud, varför har du övergivit?*” Matt 27:46

Träd närmare! Se, han utsträcker sina armar i korsdöden för att omfamna dig och viskar med bleka läppar: »Förgät ej mig!» Vem är han? Det är Jesus. Varför dog han? »Din synd är försonad, och du får dubbelt av **(slut 240, 241)** Herrens hand för alla dina syndastraff.» (Jes. 40: 2.)

²Talen ljuvligt till Jerusalem och prediken för det, att dess vedermöda är slut, att dess *skuld är försonad* och att det har fått dubbelt igen av *HERRENS hand* för all sina syndastraff. Jes 40:2

Du är köpt med Jesu blod, och han lever för att vinna din kärlek. Och du älskar ju honom? Han är ju den ende i ditt hjärta?

II.

Hör, min son! S 242

»Hör, min son, och var vis!»

Hör min son, och var vis och styr ditt hjärta på den rätta vägen! Ordsp 23:19

Statt upp, min älskade, min sköna, och kom!

Min vän talar till mig och säger till mig: ”*Statt upp, min älskade, min sköna, och kom!* Hv 2:10

Så talar brudgummen till sin älskade och efterlängttade brud, som är allt för hans hjärta. Hon var dock sen att besvara hans kärlek, och det var onaturligt för henne att glömma sig själv för en annan; men, prisat vare hans gudomliga hjärta, slutligen utbrister hon, besegrad av hans uthålliga kärlek: »Låtom oss stiga tidigt upp.»

Och *låt oss stiga tidigt upp* och gå till vingårdsfälten för att se till, om vinträdet har slagit ut och dess knoppar öppnat sig och om granatträden blommar. Då vill jag gifva dig min kärlek. Hv 7:12

Ej långt förut hade hon, tjugad av självbehag, gått ned till hassellunden ensam och allena för att betrakta dalens grönska, och där gjorde hon en lustfärd på Amminadabs vagnar;

Till hassellunden gick jag ned för att betrakta dalens grönska, för att se till, om vinträdet hade slagit ut och om granatträden blommade. Jag betränkte mig ej; min håg satte mig på Amminadabs vagnar. Hv 6:10 f

men, smärtsamt berörd av den nya omgivningen, återvänder hon med ångerfullt hjärta, såsom de unga alltid få göra, när de tjugas av världen och beundra sig själva. Men nu hängiver hon sig med odelat hjärta för att dela brudgummens såväl intressen som hans syften och böjelser.

Denna maning: »Stå upp!» gäller var och en av eder. Tidsanden är förslöande, och dröjsmål förlamar. Den religiösa världen måste ryckas såsom en brand ur elden, men trons barn stiga tidigt upp. (1 Mos. 19: 15—17; 22: 3.)

⁵När nu morgonrodnaden gick upp, manade änglarna på Lot och sade: ”Stå upp och tag med dig din hustru och dina båda döttrar, som du har hos dig, på det att du icke må förgås genom stadens missgärning.” ¹⁶Och då han ännu dröjde, togo männen honom vid handen jämte hans hustru och hans båda döttrar, ty HERREN ville skona honom; och de förde honom ut, och när de voro utanför staden, släppte de honom. ¹⁷Och medan de förde dem ut, sade den ene: ”Fly för ditt livs skull; se dig icke tillbaka, och dröj ingenstädes på Slätten. Fly undan till bergen, så att du icke förgås.” 1 Mos 19:15–17

³Bittida följande morgon lastade Abraham sin åsna och tog med sig två sina tjänare och sin son Isak; och sedan han hade huggit sönder ved till brännoffer, bröt han upp och begav sig på väg till den plats som Gud hade sagt honom. 1 Mos 22:3

Vad ångan är för maskineriet, det är ett varmt hjärta för det verksamma livet. Giv honom din bästa kärlek, (**slut 242, 243**) och bed honom så fångsla din uppmärksamhet, att du förlorar allt annat ur sikte. Utan inre samling kan ditt rike ej bestå.

Man tillskriver ordet härskaremakten, men samhället äger bestånd genom karaktärer. Arons vältalighet hade intet värde för Mose uppdrag, då Aron saknade hörsamhetens dygd. Din framtid beror väsentligen på din förmåga att höra. Ty du är ung och oerfaren. Låt dig gärna undervisas av dem, som äro bättre än du, och hys aldrig

stora tankar om dig själv. »Var och en vare snar till att höra, sen till att tala.»

Därföre, mina älskade bröder, vare *hvar och en människa snar till att höra, sen till att tala*, sen till vrede. Jak 1:19

»Tystnad röjer förstånd, men dårens mun är ett ras i närheten.»

ej funnet citat

Välj de bästa människor till dina rådgivare och dela ej ditt hjärta med lågsinnade personer, som äro sämre än du. Den som förkastar de äldstas råd är bestämd att gå under, (1 Kon. 12.)

²⁴Så säger HERREN: I skolen icke draga upp och strida mot edra bröder, Israels barn. Vänden tillbaka hem, var och en till sitt, ty vad som har skett har kommit från mig.” Och de lyssnade till HERRENS ord och vände om och gingo sin väg, såsom HERREN hade befallt. 1 Kon 12:24

Vem kan räkna de många tusen själar, som gått förlorade, därför att de ej aktade de vises råd? Lyssna med vörndnad till din gamle far, och trampa ej modersordet.

Den där råd lyder, han är vis.

Framtiden beror ej så mycket på din talförmåga som därpå, att du under helig bävan lyssnar efter hans röst i varje ljud, så att du mitt under arbetet kan liksom Johannes säga: »Herren är det.»

⁷Den lärjunge som Jesus älskade sade då till Petrus: ”Det är Herren.” När Simon Petrus hörde att det var Herren, tog han på sig sin överklädnad — ty han var oklädd — och gav sig i sjön. Joh 21:7

Det är vanligen en säregen känsla i Jesu ord, som den förtrogne lärjungen icke gärna kan förväxla. Johannes behövde ej mer vid Jesu kors än detta: »Se din moder!» Och från den stunden tog lärjungen henne till sig.

²⁷Sedan sade han till lärjungen: ”Se din moder.” Och från den stunden tog lärjungen henne hem till sig. Joh 19:27

Jesu ord äro ande och liv, ty de flöda av ett älskande hjärta. Skulle

bruden icke känna brudgummens röst? Skulle hon icke bli utom sig av hans ord? H. V. 5: 6.

6Så öppnade jag för min vän,
men min vän var borta och försvunnen.
Min själ blev utom sig vid tanken på hans ord.
Jag sökte honom, men fann honom icke;
jag ropade på honom, men han svarade mig icke.
7Väktarna mötte mig, Hv 5:6

Vi kunna ju till och med känna igen (**s slut 243, 244**) våra närmaste genom ljudet av deras fotsteg. Skulle Jesu lärjungar icke känna igen honom, som går genom lyckta dörrar?

På aftonen samma dag, den första veckodagen, medan lärjungarna av fruktan för judarna voro samlade inom *stängda dörrar*, kom Jesus och stod mitt ibland dem och sade till dem: ”Frid vare med eder!” Joh 20:19

Jo, visserligen. »Mina får höra min röst, och jag känner dem, och de följa mig.»

27Mina får lyssna till min röst, och jag känner dem, och de följa mig. Joh 10:27

Helgedomen är mörk utan inre ljus, och vänskapen saknar förtrolighet, om icke vännerna känna igen varandras röster. Antingen äro vi upptagna med oss själva eller leva i denna världens marknadsbrus, om vi icke uppfånga larmklockans ljud och väktarens rop. Saken är den, att vi leva alltför mycket i denna värld och ej så nära Gud och himmelens port, som vi borde göra. Våra hjärtan äro ej för honom allena. Den lärjunge, som vilar nära Jesu hjärta, tillviskar han mångt ord i förtroende, som ej de andra lärjungarna, icke ens Petrus, har någon aning om. Visserligen kan lärjungen för ett ögonblick förlora det umgänge, som förenar vårt livs trådar med Jesu hjärta, så att vi läsa hans tankar i levande sympati, såsom i förtroligt sällskap den ene förstår den andre genom en obetydlig rörelse; men gemenskapen med Gud är alltid densamma, så länge själen högst av allt värderar Jesu kärlek, och hon giver sig ingen ro, förrän linjen är klar.

Drottningen måste fram. Hon är känd utmed heta linjen; tusen sinom tusen änglar och tjänsteandar, himmel, hav och jord stå redo

att frambara hennes bud till konungen. »Bed, yngling, bed! Gud hörer dina böner.» »De som bittida söka mig, de finna mig.» Bed, yngling, bed! Den, som vill dragas efter honom skall snart få bekänna: Konungen har fört mig in i sina salar, där allt förkunnar hans lov, där allt bär vittnesbörd om huru han älskar oss och vilken omsorg han har om sina barn. Det är utöver all människonaturens, förmåga att bevara ett nära umgänge med (**slut 244, 245**) Gud, men umgänget med Gud bevarar oss. Guds Ande, som är bönen Ande, ropar alltid sitt: »Abba, fader!» och försummar aldrig sitt verk. Låt ej hindra dig i ditt framträdande till Gud. Den som ej har tid att bedja måste få tid att göra misstag, ångra, bekänna och förlora sin dag. Fråga Herren till råds om allt. Låt hela ditt inre och yttre liv vara under hans kontroll. Och du skall omedvetet växa <sp>i nåden<sp>.

I allmänhet äro de första intrycken av Gud, och vi böra troget fasthålla dem och under aktgivande på Andens röst i vårt inre och händelsernas gång i det yttre framdraga dem i ljuset av Herrens ord. Att uppställa någon viss regel för bedömande av inre röster, är i allmänhet icke rådligt och mindre av nöden; ty huvudsaken är, att vi bevaras i ett sådant sinne, att vi kunna höra hans röst. Men om vi ej förvirra vår egen ställning genom att fråga om det som en gång för alla är uppenbarat, om vi sorgfälligt bevara heliga intryck och med glädje hälsa varje liten ljusning, skola dessa intryck av hans närvaro mogna till visshet och förmågan att urskilja hans röst uppodlas. I torra tider måste man gräva djupt; och tidens stora krav är en djup kristendom. Hur skola vi kunna vänta vördnad och respekt för Herrens ord bland världens barn, om vi icke lyda Herrens röst? Var mycket rädd om det ljus du har!

Gud vare lov, att jag får bedja! Det klarnar vid nådastolen. Där stämmer han möte med oss för att tala med oss om allt vad, han genom oss vill hava tänkt, sagt och gjort. Aldrig i mitt liv tror jag mig hava sett en man tala med Gud, och jag tror, att personliga samtal med Herren tillhöra det allra heligaste, som ej får bevitnas av andra; men jag har sett utvalda själar komma ut (**slut 245, 246**) ur helgedomen med strålände ansikten och ett budskap från Gud. Och denna syn är den skönaste, jag har sett ibland människor intill närvarande stund. Dess mera det mänskliga försvinner och det

gudomliga framträder hos en kristen, dess mera, skön och gudomlig är han. Det är en ljuvlig syn att se lärjungen vid mästartens fötter, eller ett barn luta sig intill sin moders bröst och viska: »Mamma, vad säger du?» Och den unge mannen är skönast, då han frågar efter Guds vilja.

Men även en Guds man, som är förtrogen med Herrens vägar, kan understundom råka i stor förlägenhet, då han har kommit till den avgörande stunden, att han måste handla, men icke ser, var han skall taga nästa steg. Men dessa prövningar äro på ett särskilt sätt ägnade att uppenbara Israels Gud för våra hjärtan och stärka oss i tron på hans gudomliga ledning. Huru ofta, då omständigheterna tvingade oss att taga ett språng i mörkret, funno vi efteråt, att det var Gud som ledde oss, liksom örnen, då han vill lära sina ungar flyga, först kastar ut dem från det höga nästet i den omätliga rymden och sedan flyger inunder dem och bär dem på sin rygg, medan de hämta nya krafter till nya ansträngningar! I vår tid är det av stor betydelse att uppliva och stärka tron ibland Guds folk. Därför måste vi gång efter annan genomgå nya prov. Men Herren skall aldrig tillåta att en själ, som förbjudar honom, kommer på skam.

Var stilla! Det kommer ljusare tider för dem som lyda Gud.
Hörsamhet uppodlar förmågan att höra. För sina vänner omtalar han allt, vad han hört av sin Fader. (Joh. 15.)

¹⁵Jag kallar eder nu icke längre tjänare, ty tjänaren får icke veta vad hans herre gör; vänner kallar jag eder, ty allt vad jag har hört av min Fader har jag kungjort för eder. Joh 15:15

Den ställning du bör intaga, är densamma som profeten intog, då han väntade svar på sitt klagomål: »Jag vill stå (**slut 246, 247**) på min vakt och ställa mig på min post för att se, vad han vill säga mig.» Och detta är den ställning, du bör intaga till uppenbarelsen, om du ej vill förföra något av densamma: »Skriv upp din syn på tavlor, att den lätt må kunna läsas.»

1Jag vill stiga upp på min vaktpost
och ställa mig på muren;
jag vill speja för att se
vad han skall tala genom mig,
och vilket svar på mitt klagomål
jag skall få att frambära.

²Och HERREN svarade mig och sade:
Skriv upp din syn,
och uppteckna den på skrivtavlor, med tydlig skrift,
så att den lätt kan läsas. Hab 2:1-2

Men synen hör ännu till framtiden, och det är en stor prövning för unge män att med alla sina förutsättningar till framgång vara stilla och förbida. Huru många yngling har ej i fråga om val av yrke eller val av hustru etc. tagit mera hänsyn till sina personliga fördelar än till Guds vilja och därigenom skapat sig ett helvete redan på jorden! Förbida! Endast Gud känner den rätta stunden. »Min stund är ännu icke kommen»,

⁴Jesus svarade henne: »Låt mig vara, moder; min stund är ännu icke kommen.» Joh 2:4

sade Han, som hade ett stort verk att utföra; »men eder stund är alltid inne.» Om det än dröjer, så förbida, ty det skall komma och skall ej utebliva. — Förbida! Ej i nervös oro, men i stillhet. Då allt är tyst, kommer helgedomens Gud. Väl den, som då kan svara: *Tala, Herre, ty din tjänare hör till!*

⁹Därför sade Eli till Samuel: »Gå och lägg dig; och om han vidare ropar på dig, så säg: 'Tala, HERRE; din tjänare hör.' 1 Sam 3:9

III

Följ icke med strömmen s 248

»Att du ej må snava, när du löper.»

¹⁰Hör, min son, och tag emot mina ord,
så skola dina levnadsår bliva många.

¹¹Om vishetens väg undervisar jag dig,
jag leder dig på det rättas stigar.

¹²När du går, skall sedan intet vara till hinder för dina steg,
och när du löper, Ordspr 4:10-12

Mången yngling föröder sin tid på lapprisaker, medan andra driva mellan skären på tidens nyckfulla hav utan sjökort, utan roder, utan styrman och — det dåraktigaste av allt — utan mål. Han driver! Antingen måste han vara från sina sinnen (Luk. 15: 17)

¹⁷Då kom han till besinning och sade: 'Huru många legodrängar hos min fader hava icke bröd i överflöd, medan jag har förgås av hunger! Luk 15:17

eller bestämd att förgås (2 Petr. 2).

⁹Så förstår Herren att frälsa de gudfruktiga ur prövningen, men ock att under straff förvara de orättfärdiga till domens dag. 2 Petr 2:9

I våra större städer kan man få se unga män driva gata upp och gata ned, från kaféet till krogen, från krogen till nattliga utsvävningar. Vad är deras mål? Fängelse eller dårhus?

Sommarkvällen har ett tjusande behag, då ungdomen leker i det gröna, och mången troende yngling, som under vintern sjöng och bad till Gud, synes nu arm i arm med världen vandra vid skenet av Sodoms brand, lidelsens eld. Den frigjorde anden har ånyo blivit en slav under världen och dess lustar, och under musikens toner vandrar han, som en gång var på väg till himmelen, allt längre ifrån Gud och närmare skuggornas hem. Nasiren sover i Delilas sköte, medan vällusten rakar hans huvud. »De filistéer över dig!» Vilken syn! Dygdens ängel vadar i sitt blod. Nasirens ögon genomborras av begärens makt.

¹⁹Nu lagade hon så, att han somnade in på hennes knän; och sedan hon hade kallat till sig en man som på hennes befallning skar av de sju flätorna på hans huvud, begynte hon att få makt över honom, och hans styrka vek ifrån honom. ²⁰Därefter ropade hon: "Filistéerna äro över dig, Simson!" När han då vaknade upp ur sömnen, tänkte han: "Jag gör mig väl fri, nu såsom de förra gångerna, och skakar mig lös"; ty han visste icke att HERREN hade vikit ifrån honom. Dom 16:19 f

Bunden föres han bort för att under världens hån mala sina gärningars frukt. Himmelen (**slut 248, 249**) upphäver en stor klagolåt, och fromma hjärtan brista. Inga ord kunna skildra det fasansfulla i de kristnas avfall.

Syndens nästen, som äro förrädiskt lockande, uppspärra sina gap, och unge män rusa in, likasom får, mitt i elden. De hava intet högre mål än att roa sig, och dessa äro de som leva glatt, så länge det räcker till, och hava många fastän dåliga vänner på teatern och andra ännu sämre förlustelseställen. Men överträdarens väg är hård. Ormtjusaren bliver stungen till sist. Var noga i val av umgängeskrets! Fly

dåligt sällskap!

1:o De följa med strömmen. Se, där brusar det bottenlösa djupet. Unge man, vänd om! Ingen kan vara vissare om sin undergång än dessa veklingar, som ej ha mod att säga nej. »De äro såsom agnar, vilka vädret bortdriver.»

¹⁸De borde ju bliva såsom halm för vinden,
lika agnar som stormen rycker bort. Job 21:18

I ensamheten gråta de över sig själva, och släkt och vänner lova de bättring, men, då kamraten kommer, svänga de sig om med ett hånskratt och göra våld på sig själva. Den ena stunden åkalla Herren och den andra stunden förbanna sig och svärja, att man icke är hans lärjunge! Skulle dessa kunna bestå i domens allvarliga tider, då hjärtan uppenbaras, eller förbliva i de rättfärdigas samfund? O nej! De följa med strömmen och fjärma sig alltmer ifrån det heliga. Att förvilla och förvillas, är den ogudaktiges del.

Den unge mannen, som har ett vårdat yttre, och den unga kvinnan, som djupare respekterar modejournalen än Skriften, rycka på axlarna och säga: »Man måste följa med sin tid.» Ja, så är det. Barnen uppfostras mera för den moderna tiden än för evigheten, mera för en ära, som de aldrig föddes till, än för sin bestämmelse och bliva därför sorgliga missfoster av en förvänd uppfostran, utåtvända och bortkomna från det (**slut 249, 250**) liv, som är av Gud. Hemmen inrättas och borden dukas efter den fina världens smak; man vill spela rollen av att vara rik och förnäm och lever över tillgångarna. Om arbetaren tjänar 50 öre eller 50 kronor i veckan går på ett ut, ty pungen är lika tom som njutningsbegäret, då nästa likvid ingår. Ingen vill böja sig under den andre, och ett tjänande sinne är sällsynt till och med bland de kristna. Även de följa med strömmen. Den unga fröken upptager varje nytt mod, ynglingen vill bli herreman, den förståndige arbetar sig upp och når ärans höjder, den tanklöse roar sig. Det går ett rop från pol till pol, att alla skola tillbedja det gyllene belätet, och folken nedfalla och säga: »Man måste följa med sin tid.»

Men hur skall ett samhälle hunna bestå, som den ena gången ropar: »hosianna», och den andra: »korsfäst!»?

9Och folket, både de som gingo före honom och de som följde efter, ropade och sade:

”Hosianna Davids son!
Välsignad vare han som kommer,
i Herrens namn.
Hosianna i höjden!” Matt 21:9

13Så skriade de åter: ”Korsfäst honom!” Mark 15:13

Och hur skall en karaktär, som är byggd av både järn och lera, kunna bestå under närvarande tid, då så många revolutionära element och stora krafter äro i verksamhet? Låt vara huvudet är av guld. Var och en som vill rädda sitt eget och andras liv, måste framför allt värda samvetets bud; och den, som trampar sin övertygelse för att vara kejsarens vän, förlorar både världens aktning och Guds vänskap. Den falska världen hälsar dig med glada ansikten, om du går hennes ärenden, men föraktar dig i sitt hjärta. Ack, såge du allt skrymteri, som döljer sig bakom alla dessa smickrande ord och ärebetygelser, skulle du genast vända ryggen till hela sällskapet. Ingen fäller en tår vid din grav. Ingen lossade repet på förrädarens hals. »Vad kommer det oss vid? Du får själv svara därför.» (Matt. 27: 4.)

4och sade: ”Jag har syndat därigenom att jag har förrått oskyldigt blod.” Men de svarade: ”Vad kommer det oss vid? Du får själv svara därför.” Matt 27:4

Följ icke med strömmen! Hav mod att säga nej. De bästa människor, som någonsin levat, äro de, som icke »följde med sin tid» utan rodde **(slut 250, 251)** emot strömmen, och vilka så fruktade Gud, att de ej fruktade för något annat än synden. Banbrytare på reformationens, kulturens och vetenskapens områden hava, utan hänsyn till andras omdömen, följt sin egen övertygelse. Och de hava delat enahanda öden. Samtiden har hånat dem, men eftervärlden prisar dem, och nationerna kunna till och med kivas om äran, att få bära deras namn. Den rättfärdiges minne lever i välsignelse, men den ogudaktige har sitt namn i sanden.

2:o. Vart leder strömmen? Modegalenskap, vansinne, fattigdom, svindlerier, skandaler, självmord, ett förfelat liv, en skamlig tillvaro och ett sorgligt slut äro följderna av en osund riktning. Förgäves söker man hålla sig uppe, då ormen äter sig in allt djupare och närmare ens

hjärta, och faller med utsträckta vingar till marken. Hälsan är bruten och arvedelen förspild med skökor, skandaler blottas och medaljer avtagas, ifrån den hemliga vrån framträder synden dödsblek och vålnadslig för att sakfällas inför sanningens domstol, och syndaren måste uppbära följderna av de synder han övat och liksom Ananias och Safira jordas i samma grav.

0Och strax föll hon ned vid hans fötter och gav upp andan; och när de unge männen kommo in, funno de henne död. De buro då ut henne och begrovo henne bredvid hennes man. Apg 5:10

Varje människa bär sin egen väg inom sig själv. »Och vad en människa sår, det måste hon uppskära.»

Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. *Ty vad människan sår, det skall hon ock skörda.* Gal 6:7

Den berusande kalken är tömd. Då hör man Belsazar upphäva ett skri. En stund är kommen, som ej den skickligaste hovnarr kan skämta bort. Döden, domen, evigheten kommer.

9Då blev konung Belsassar ännu mer förskräckt, och färgen vek bort ifrån hans ansikte, och hans stormän stodo bestörta Dan 5:9

Ingen gudsförnekare, ingen hädare upplåter sin mun, när Gud börjar tala och den allsmäktige reser sig till doms. — Strömmen leder till undergång. Själ och kropp ruineras. All självständighet förloras. Fåfängan, lyxen, högmodet, lidelserna och synden taga överhanden. Den moderna tanken undantränger den barnsliga tron, och själen går in i (**slut 251, 252**) evigheten utan hopp. Människohanden, utan stöd, faller till marken. Vad ligger där bortom?

Kunde jag framkalla deras bild, som gått förlorade av brist på levnadsmål eller tidigt övande av lasten, tror jag, att ingen av eder skulle kunna uthärda en sådan syn. Mina varningsrop skulle vara överflödiga, om jag blott kunde samla en tusendedel av dessa, vilka, förslavade genom synden, drivas liksom får till slaktbänken.

7Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas,

och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det
ja, han öppnade icke sin mun. Jes 53:7

Sen på dessa irrstjärnor av stirrande, uttryckslösa ögon, som fara utan mål över lustarnas himmel.

3:o. De föddes till konungar, men ville hellre roa sig med jakt och andra äventyr än sysselsätta sig med de allvarliga ting, som utbilda hjältarna för livets kamp. Den gyllene spiran förföras, kronan överlättes till en annan. Fienden intager landet, medan ynglingen jagar efter jordens skuggbilder, och han, som föddes till att härska, dör såsom fattigstughjon, ruinerad på allt, slagen i järnbojor, med utstungna ögon bärande världens hån och förakt. Men ve den, som är föremålet för hans förbannelse, då han ropar om hämnd för det ena av sina ögon! Ve de vilseförda, och ve den, som vilseför!

²⁸Men Simson ropade till HERREN och sade: ”Herre, HERRE, tänk på mig och styrk mig allenast denna gång, o Gud, så att jag får taga hämnd på filistéerna för ett av mina båda ögon.” Dom 16:28

Med sin stora begåvning hade han kunnat vara till stor nytta för samtiden och sluta sina dagar som en vördad patriark, men nu bäres han bort i ruset av sin dårskap och jordas i graven utan saknad av en försummad omgivning. Den, som är alltför »beskedlig» att kunna bryta mot världens vanor, och den som alltid påverkas av andra men sällan av någon kraft inifrån försvagas allt mer och mer och är ej i stånd att kunna ingjuta nya, friska tankar och de andeströmmar, som höja livet och göra omgivningen bättre. Vad skall den kunna uträtta, som bara följer med? Hans liv är (**slut 252, 253**) förfelat. Låt honom vara! Han följer med strömmen.

Många, som kunnat vara lärda män, sitta nu, berövade förståndets ljus, på hospitalet eller ligga i en syndares grav, borttryckta i sina halva dagar. Vad ont hava de gjort? Svaga för kamraternas hån, ville de ej utpekas, och därför gingo de med och drevo allt längre bort. Ja, dessa äro de, som följa med stundens ingivelse och nu, likt Esau, begråta sin förstfödslorätt.

Vakten eder för orena tankar och fantasier! Given icke rum i edra

hjärtan för orena bilder, men hållen Kristus helig! Synden i världen är ej så farlig som synden i hjärtat. En karaktär ruineras icke utifrån, men inifrån. »Bevara ditt hjärta! Ty synd står för dörren.» Sky alla syndens och lastens tillhåll. Hellre må du, liksom Josef, gå i fängelse än överlämna dig åt lasten. »Bland de fåkunniga blev jag varse ibland ungdomen en dåraktig yngling, som gick på gatan förbi hörnet, där en sådan bodde, och tog vägen till hennes hus i skymningen, på aftonen av dagen, i mörka midnattsstunden. Och se, en kvinna gick honom till mötes. Hon var yster och vild. Genast följde han henne efter och gick såsom en ox till slaktning och såsom en hind rusar emot jakttyget, till dess pilen genomborrar hans lever; han gick såsom en fågel till snaran, utan att förstå, att den var utlagd för hans liv. Ej göre ditt hjärta avsteg till hennes vägar, och ej förirre du dig på hennes stigar! Ty många slagna har hon fällt, och stort är antalet av de dräpna. Till dödsriket gå vägarna till hennes hus, bära ned, ned, ned till dödens kamrar.» Ordspr. 7. Gud allsmäktig bevara eder!

²⁷Genom hennes hus gå dödsrikets vägar,
de som föra nedåt till dödens kamrar. Ordspr 7:27

Den unga kvinna, som från landsbygden begiver sig till de större städerna för att, som hon menar, skaffa sig en bättre och lyckligare ställ (**slut253 254**)ning, mötes av förrädiska lockelser, som hon ej är mogen att vare sig bedöma eller emotstå, och satan har övade tjänare, som förstå att bedåra de menlösa. För mången lantflicka har den sköna staden, som hägrade för hennes blickar, blivit det Sodom, där hon sjönk i den djupaste förnedring.

Far ej upp till huvudstaden utan att på förhand vara försäkrad om plats eller hava någon välkänd person, som tager vård om dig. »Ve världen för förförelsernas skull, ty förförelse måste komma, dock ve den människa, genom vilken förförelsen kommer!»

»Ve världen för förförelsernas skull! Förförelser måste ju komma; men ve den människa genom vilken förförelsen kommer! Matt 18:7

Ve eder, som locken de oskyldiga in i edra garn! Se, himmelens drottning ligger slagen, och dess invånare sörja och

begråta hennes fall. Men den vilseförda ropar hämnd över eder.

Följ icke med strömmen! Jag behöver icke säga dig, att ingen av de fallna velat eller tänkt så illa. »Det är ej så farligt», säger alltid den, som kör närmast bråddjupet. Den enda vägen till seger är understundom att fly likt fågeln till sitt näste och barnet till modersfammen. Fly ungdomens lustar! Fly för ditt livs skull, och undsätt din själ på berget, så att du ej förgås. Jesus är ungdomens enda hopp.

IV.

Vad skall du bli? S 255

*»Befall Herren dina verk, så vinna dina planer framgång.»
Ordspråksb. 16: 3.*

*³Befall dina verk åt HERREN,
så hava dina planer framgång. Ordspr 16:3*

Var den du är. Varför skulle du annars förlora din bestämmelse? Liksom varje ting inom naturen uppenbarar någon viss egenskap hos Gud, varigenom skaparen i mer eller mindre mån kan kännas (Rom. 1),

¹⁹Vad man kan känna om Gud är nämligen uppenbart bland dem; Gud har ju uppenbarat det för dem. ²⁰Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk. Så äro de då utan ursäkt. Rom 1:19 f

så är varje människa avsedd att uppenbara något av hans fullkomligheter. Det rätta idealet för dig vinnes icke genom att bli såsom andra, ehuru vi alltid må lära och upptaga varje gott exempel. Konsten är dock att finna den sanna ursprungligheten hos var och en samt ernå den sunda utvecklingen av personens individuella egenskaper. Men detta storverk måste vi helt anförtro åt den Ande, som skapat oss.

Låtom oss se till, att vi kunna fylla vår personliga uppgift såsom människor i vardagslivet, och sedan kunna vi genom Gud utträtta något även på predikstolen. Religionen består ej i att kunna tala, utan i att kunna l e v a .

1:o. B l i v en människa , men blott e n . Ett farande hit och dit från det ena yrket till det andra lämnar samma resultat, som när biet surrar över den blomstrande ängen. Många förlora sin (**slut 255, 256**) avsikt att vinna kunskap och kännedom i det praktiska livet, därför att de vilja se och vidröra allt men ej på allvar leva för lösandet av sin uppgift. Det är bättre att vara tyst än pratsam, mera inbringande för människolivet att sitta lugn och samla honung än leva endast för att väcka uppseende.

Välj ett och var e n . Tidens allmänna synd är, att man har för många järn i elden och vill utföra dubbelt arbete under samma arbetstid. Man överhopar sin själ med orolig ävlan, och maskineriet går, så att axeln är glödhet, utan att vinna motsvarande resultat till den kraft, som förbrukas. Men huvudsaken är ej att göra mycket utan att göra allt med omsorg. Villkoren för unge mäns framgång är ej att göra fort utan att göra väl. Den som är rask och villig att tjäna har goda utsikter, men den som fuskar, i vad sak det vara må, han vinner ingen insikt.

Härmed vilja vi dock ej förneka möjligheten av att kunna tjäna både sig själv och andra utan att vara mästare.

Företagsamhet utbildar praktiska män, såsom den vise säger: »En mästare gör allting själv, men dåren lejer.»

¹⁰En mästare gör själv allt, men dåren lejer, och lejer vem som kommer. Ordspr 26:10

Mycket förekommer inomhus eller i samband med ett yrke, som en vanligt begåvad person mycket väl kunde lära sig att göra själv och därigenom spara sig för många utgifter. Slapphet och försummelse gör människan gruvsam och förtager henne handlingskraften, så att hon i varje mullvadshög ser ett berg och i mullvaden ett lejon. Men den fromma självtilliten eller tron på att en sak är möjlig, undanröjer många svårigheter. Försök och försök om igen! Var en arbetsmyra!

Men gör en sak till din huvuduppgift.

När du har lämnat hemmets härd och går ut (**slut 256 257**) för att insamla din nödtröft, stanna vid en buske och välj en sak, om du ej vill återvända med en tom pung och en fördärvad själ. Många hava sprungit sig trötta för att finna det mest givande arbete, men jag har ej träffat en ibland dessa hundra, som ej klagade över en usel möda, under det andra, som äro mera anspråkslösa och därför kunna vara stilla, reda sig bra och äro dugliga och förnöjda arbetare. Tiderna äro ej så dåliga som de utopas. Varför det sällan räcker till, beror väsentligen därpå, att behoven äro för högt uppdrivna. Man vill leva stort på alla områden. Samhällen, riken och stater såväl som enskilda personer gripas av en »storhetsmani», och ingen vill anses vara fattig och ringa. Fåfängan och lyxen utarma folken. Slöseri och fattigdom äro bundsförvanter.

2:o. Bli v arbetare. Välj ett yrke, som motsvarar din håg och dina anlag. Merendels är man begåvad för det man drages till; och du är i så fall icke bunden av ditt föräldrahem. Men om du har lust och finner det vara Guds vilja, så upptag gärna din faders arbete och plöj din åkerteg med hans plogar, liksom Elisa upptog Elias mantel och slog med den på Jordan, sägande: »Var är Herren, Elias Gud?»

¹⁴Och han tog *Elias mantel*, som hade fallit av denne, och slog på vattnet och sade: ”Var är *HERREN, Elias Gud?*” Då nu också Elisa slog på vattnet, delade det sig åt två sidor, och han gick över. 2 Kon 2:14

Och hans Ande skall vila över dig och bana väg genom alla svårigheter. Det är ej arbetets natur att inbringa mer eller mindre, som bestämmer dina framgångar, utan arbetets utförande, huru du arbetar, samt Guds välsignelse, och det senare i första hand.

Visserligen har jag hört många fader säga, att han för ingen del vill se barnen under samma slaveri som han. Men huruvida en ende ställning kan vinnas utan »slaveri», torde vara tvivel underkastat. När allt kommer omkring, är det genom arbetare mission bedrives (Matt. 9)

³⁸Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut *arbetare* till sin skörd.” Matt 9:38 (**slut**

och samhällen äga bestånd. Inga resultat vinnas utan arbete, ihärdigt arbete; och den som icke vill arbeta i ungdomen måste arbeta, då han är gammal. I denna rastlösa och verksamma tid kan ingen drönare bestå i samhällets kupa. Då vi här tala om arbete, mena vi allt arbete, som kan göras i Jesu namn och till Guds ära. Men kroppsarbete är, såsom mera stärkande, att föredraga. Dock var och en på sin post.

Det synes mig höra till de oförlåtliga misstagen att tvinga sina barn till studier. Och detta så mycket mer, som skolan är överhopad och studenten ofta nog måste antaga den ringaste syssla och kämpa en hårdare kamp för tillvaron än mången arbetare. I s. k. bättre hem vänjas barnen ofta nog mera till arbete än i många fattiga hem, där den socialistiska andan råder. Det är ej så mycket de rika och förnäma som de fattiga och arbetarne i vår tid, som vilja två sina händer rena och bli herrar. Därför måste även sonen studera, antingen han har lust och fallenhet eller ej, han måste taga studenten. Han läser och bliver en bokhållare med 300 kronors lön, medan en vanlig arbetare, vars utbildning ej kostar hälften så mycket, har dubbelt så stor inkomst och redan är en välbärgad och lycklig familjefader. Eller kanske studenten blev en odåga, en vildspelare?

Om han nu vore skräddare, kunde han sy en rock åt sin gamle far, som är fattig och nedtyngd av skulder, och vara en lycklig man, undkommen onda kamraters lockelser. — Korteligen, valet är av stor vikt. Ungdomen grundlägger ålderdomen. Ett orätt steg, som leder in på orätt väg, kan bli din olycka för både tid och evighet. Ingen människa och allra minst den troende lyckas på orätt väg. Stanna! Fråga din Gud. Lämna dina (**slut 258, 259**) öden i hans händer, som är den Gamle av dagar. O Gud, fatta den unge mannens hand, och led honom efter ditt råd! Bevare han de späda, vita lamm, som gå i bet mellan bergen. Nattens ulvar ligga i försåt.

Stilla ditt hjärta inför Gud. Försumma ej livets bästa morgontimmar. Stärk heliga uppsåt i umgänge med Gud. Det kommer andra tider, då du ej får tid att bedja och läsa din bibel så mycket som nu. Förspill ej tiden. Fantisera ej bort allvarliga stunder. »Bliv i landet och öva

redlighet.»

²¹Ty de redliga skola förbliva boende i landet och de ostraffliga få stanna kvar däri.

²²Men de ogudaktiga skola utrotas ur landet och de trolösa ryckas bort därur. Ordspr 2:21-22

Ty mången far land och rike omkring, till dess han bliver ingenting, och slösar med tid och penningar, tills det bliver hunger i landet, och han måste återvända likt den förlorade sonen till enklare vanor. Detta är förkrossande.

Tiden är kort. Och ynglingar varda trötta och uppgivas.

³⁰Ynglingar kunna bliva trötta och uppgivas, och unga män kunna falla; Jes 40:30

Vill du realisera Guds plan och bringas i full harmoni med hans uppsåt, vilket är en nödvändig förutsättning för all sund och jämn utveckling, måste du betydligt inskränka dig samt i regel upptaga det som ligger dig närmast, ty du anar ej, huru litet en människa jämförelsevis hinner uträtta. Mycket kan väl synas vara gott, men, om det kan undvaras, lämna det i andra hand, och vinnlägg dig om det som gör dig bättre, heligare och nyttigare.

»Vad värdigt, vad rätt, vad rent, vad älskeligt, vad som ljuder väl, finnes någon dygd och finnes något lov, tänken därpå.»

³För övrigt, mina bröder, *vad sant är, vad värdigt, vad rätt, vad rent är, vad som är älskligt och värt att akta, ja, allt vad dygd heter, och allt som förtjänar att prisas — tänken på allt sådant.* Fil 4:8

3:o. Personen är av stor betydelse. Inga sociala omstörtningar eller nya reformer påskynda himmelrikets kommande; inga bättre tider, utan bättre människor, kunna föra mänskligheten in i ett ljusare skede. I Egypten suckade Israel under Faraos, i öknen efter Egyptens köttgrytor, gurkor (**slut 259, 260**) och meloner.

³Israels barn sade till dem: ”Ack att vi hade fått dö för HERRENS hand i Egyptens land, där vi sutto vid köttgrytorna och hade mat nog att äta! Men I haven fört oss hitut i öknen för att låta hela denna hop dö av hunger.” 2 Mos 16:3

⁵Vi komma ihåg fisken som vi åto i Egypten för intet, så ock gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och vitlöken. 4 Mos 11:5

En svamp kan fyllas med vatten och jorden mättas av regn, men självsvåldet kan varken himmel eller jord tillfredsställa. Tiden är ond därför, att människorna äro onda. Se 2 Tim. 3.

²Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, ³kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, ⁴förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud, ⁵de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft. 2 Tim 3:2-5

Det är människorna och ej tiden, som i första hand behöva omskapas, hjärtan och ej teorier, som omdana världen. Och för den, som vill vara en sann människa och en kristen, som överallt ingjuter något av sin egen karaktär — för honom är den nåd given, som lär oss försaka världen och leva gudligt, och han skall, på vilken plats han är, vara ett saltkorn i förruttnelsen. (Tit. 2; Matt 5: 13.)

¹Du åter må tala vad som är den sunda läran värdigt. ²Förmana de äldre männen att vara nyktra, att skicka sig värdigt och tuktigt, att vara sunda i tro, i kärlek, i ståndaktighet. ³Förmana likaledes de äldre kvinnorna att skicka sig såsom det höves heliga kvinnor, att icke gå omkring med förtal, icke vara trälar under begäret efter vin, utan lära andra vad gott är, för att fostra dem till tuktighet. ⁴Förmana de yngre kvinnorna att älska sina män och sina barn, ⁵att föra en tuktig och ren vandel, att vara goda husmödrar och att underordna sig sina män, så att Guds ord icke bliver smädat. ⁶Förmana likaledes de yngre männen att skicka sig tuktigt. ⁷Bliv dem i allo ett föredöme i goda gärningar, och låt dem i din undervisning finna oförfalskad renhet och värdighet, ⁸med sunt, ostraffligt tal, så att den som står oss emot måste blygas, då han nu icke har något ont att säga om oss. ⁹Förmana tjänarna att i allt underordna sig sina herrar, att skicka sig dem till behag och icke vara gensvariga, ¹⁰att icke begå någon oärlighet, utan på allt sätt visa dem redbar trohet, så att de i alla stycken bliva en prydnad för Guds, vår Frälsares, lära.

¹¹Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor; ¹²den fostrar oss till att avsäga oss all ogudaktighet och alla världsliga begärelser, och till att leva tuktigt och rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder som nu är, ¹³medan vi vänta på vårt saliga hopp fullbordad och på den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu, härlighets uppenbarelse — ¹⁴hans som har utgivit sig själv för oss, till att förlösa oss från all orättfärdighet, och till att rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är. ¹⁵Så skall du tala; och du skall förmana och tillrättvisa dem med all myndighet. Låt ingen förakta dig. Tit 2:1-15

¹³I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna. Matt 5:13

Detta är vad du skall bli. I en tid, då synden ringaktas och lasten utövas såsom ett oskyldigt nöje, måste en helgad personlighet, som bestraffar synden, bliva av allt större betydelse. Frigjorda män, hjärtevarma hjältar, helgade personligheter hava en särskild plats att fylla under närvarande tid.

Men endast småningom fatta vi vår höga bestämmelse, blott steg för steg föres lärjungen till fullkomlighet. Viljan, hur kraftig hon än må vara, är ej karaktären, utan den inre kraft, som arbetar för att vinna gestalt. Under utövande av dygden få vi göra många misstag, innan vi kunna sägas vara övade till gudaktighet och det är full, helig, salig harmoni i vårt liv. Men fäll ej modet, om du måste för en tid sticka ditt svärd i skidan.

Under dessa uppfostrande tider, då bruden är i pension och underläraren i skola, lämnar han ej sina utvalda åt slumpen eller de heligas liv åt planlösa skickelser, utan leder allt med en gudomlig kärleks lag till den plats, där han vill uppenbara sig för dem i ett fullare ljus. Hans under slumra i det livlösa vattnet, och hälsodrycken upprinner vid Mara.

²³Så kommo de till Mara; men de kunde icke dricka vattnet i Mara, ty det var bittert. Därav fick stället namnet Mara. ²⁴Då knorrade folket emot Mose och sade: "Vad skola vi dricka?" ²⁵Men han ropade till HERREN; och HERREN visade honom ett visst slags trä, som han kastade i vattnet, och så blev vattnet sött.

Där förelade han folket lag och rätt, och där satte han det på prov. 2 Mos 15:23-25

Ingen anar det hjärta, (**slut 260, 261**) som slår, och det liv, som utvecklas ur den sak, som kommer under Guds händer.

Vilket liv de unga måste hava framför sig, om de så helt gå i döden med sin egen vilja, att hans uppsåt är den bestämmande lagen för deras liv!

V

Köp vishet! 262

»Köp vishet, och för allt vad du har köp förstånd.»

Vishetens begynnelse är: ”Sök förvärva vishet”;
ja, för allt ditt förvärv sök förvärva förstånd. Ordspr 4:7

Bland de unga finns mången Elihu, som är full av ord (Job 32) men fattig på förstånd. En skägglös yngling stod upp i församlingen och undervisade med ovanlig skärpa i barnuppfostran. Den unge mästaren medgav, att erfarenheten svek honom, men han trodde sig ändå vara på säker mark, »ty», sade han, »jag har läst mycket om hur det skall vara!»

Förlåt jag säger, att ynglingen har sina kunskaper i huvudet, men åldern djupare ned; och en man är vanligen tyst och sluten, ty han vet vad det kostar.

Jag vill icke göra dig modfälld, men jag vill råda att tillämpa skolans teorier med nödig eftertanke och försiktighet. Ofta har jag även tyckt, att den unga fröken borde taga av handskarna och göra en mera praktisk tillämpning av sina kunskaper. Det anspråkslösa hemmet är mera beroende av hennes arbete i köket eller på ängen än av hennes spetsar och broderier.

1:o. Köp vishet. Vakten eder för den osunda litteraturen. Välj böcker med urskillning. Läsningen av en dålig bok har fördärvat mången yngling och ödelagt hela hans liv. Låt ej politiken (**slut 262, 263**) undantränga himmelrikets lagar och intressen. Läs bibeln. Hav gärna ett nytt testamente på fickan under arbetet på åkern, studera de gamlas liv under resan, tag råd av den urgamla boken vid varje nytt företag. En nyttig bok är ett gott sällskap. Skriften fyller din väg med änglar, reser himlastegen på öde stig,

12Då hade han en dröm. Han såg en stege vara rest på jorden, och dess övre ände räckte upp till himmelen, och Guds änglar stego upp och ned på den. 1 Mos 28:12

låter mannat falla i öknen,

³⁵Och Israels barn åto manna i fyrtio år, till dess de kommo till bebott land; de åto manna, till dess de kommo till gränsen av Kanaans land. — 2 Mos 16:35

delar Jordan och öppnar vägen in i löftets land.

Men prästerna som buro HERRENS förbundsark stodo orörliga på torr mark mitt i Jordan; och hela Israel gick över på torr mark, till dess att allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan. Jos 3:17

Jesus, den personliga sanningen, möter oss i denna örtagård och, knytande sitt eviga förbund med den bedjande själen, visar han sina händer och fötter och säger: »Det är jag!»

²⁷Sedan sade han till Tomas: ”Räck hit dit finger, se här äro mina händer; och räck hit din hand, och stick den i min sida. Och tvivla icke, utan tro.” Joh 20:27

³⁹Sen här mina *händer och mina fötter*, och sen att *det är jag* själv; ja, tagen på mig och sen. En ande har ju icke kött och ben, såsom I sen mig hava.” Luk 24:39

Intet sällskap är så helgande, ingen vänskap så lyftande som gemenskapen med Guds Son. I förening med honom, som sagt: »Jag har övervunnit världen»,

³³Detta har jag talat till eder, för att I skolen hava frid i mig. I världen liden i betryck; men varen vid gott mod, *jag har övervunnit världen.*” Joh 16:33

kunna unga män vandra trygga genom livet och bevara sin väg ren. Det finns näppeligen en enda belägenhet, som vi kunna råka uti, där vi ej skola finna ett ord i skriften. Ingen bok tål att jämföras med denna bok, som genomlevat så många skiften, stundom hatad, stundom älskad, av somliga välsignad men av andra förbannad. Tag med dig den boken till det avlägsna landet, och läs den vid ditt framtidsfönster. Studera den på dina knän. Lev av dess honung. Det gör dina ögon glänsande såsom Jonatans.

²⁹Jonatan svarade: ”Min fader har därmed dragit olycka över landet. Sen huru klara mina ögon hava blivit, därför att jag smakade något litet av honungen här. 1 Sam 14:29

Ät av dess himlabröd. Det skall stärka dig under vandringen till Guds berg. Drick av dess klara våg. Den räcker för både dig och Ismael. Skriften är outtömlig.

Ty den är Guds ord. Men Guds Ande har ännu många åskådningsmateriel och många underlärare i sin skola, och han lämpar sina metoder efter vars och ens förmåga att fatta. Undervisningen måste vara personlig och hans ord direkt till din själ, om du skall bliva

en helgad karaktär och ej en misslyckad kopia av ett främmande ideal.
(slut 263, 264)

Den sanna visdomen består ej i stora ord utan däri, att man ser och hör Gud i allt och finner den praktiska lärdomen av händelserna i vardagslivet. Inspiration är ett ständigt sällskap och den högsta filosofien. Från naturen och det mänskliga livet hämtade Salomo de rika marielen till sin visdom och den store Mästaren sina liknelser. Forska i uppenbarelsen, men studera även naturens bok. Du skall snart inse, huru litet du förstår. Och detta skall göra dig ringa och ödmjuk men stor inför Gud.

2:o. Vinn kunskap. Vi leva i upplysningens tidevarv, och man säger, att kunskapen är mycket stor. I ordets djupa mening är det icke sant. Kunskap inom Andens värld är ej det vetande, som vi inhämta av andra, utan den fullvissa insikt, som kommer av personligt vidrörande. »Vad vi hava hört och sett, och vad våra händer hanterat.»
1 Joh. 1; Joh. 4:42.

¹Det som var från begynnelsen, *det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna händer togo på*, det förkunna vi: om livets Ord tala vi. 1 Joh 1:1

⁴²Och de sade till kvinnan: ”Nu är det icke mer för dina ords skull som vi tro, ty vi hava nu själva hört honom, och vi veta nu att han i sanning är världens Frälsare.” Joh 4:42

Församlingen har ljus över Guds ord och klar uppfattning av läran men torde vara alltför mycket behäftad med den ande, som vill låna olja av de visa.

⁸Och de oförståndiga sade till de förståndiga: ’Given oss av eder olja, ty våra lampor slockna.’
Matt 25:8

Mycket av den höga bekännelsen var ett eko av främmande röster.

Förskjut ej en sanning, som dömer och bestraffar dig, men indrick även evangeliets mjölk och löftenas söta honung, ty eljest kan du ej uthärda operationen. Allt som renar ditt hjärta är ett steg framåt till klarare ljus och mera ljus. Den fulla insikten om Herrens hemlighet erhålles icke genom ytligt farande över kända bibelställen, och ändamålet vinnes ej genom klar uppfattning av teorien, om våra

hjärtan lämnas oberörda av sanningens ande, den underström, som är sanningens ursprung och väcker nya, heliga uppsåt och ingjuter pånyttfödande krafter. Den enda kunskap, som är levande, är kännedomen av Jesu hjärta. **(slut 264, 265)** Bed Gud bevara dig för en tom och torr andlighet. Hellre ville jag vara en gråtande Maria vid den tomma graven än en ytlig kristen, som ropade: »Halleluja!» förrän jag sett den uppståndne Herren. Först av allt måste vi känna honom.

Den levande kunskapen om Gud, som i sig innesluter all annan kunskap, är mera hjärtesak än förståndstro. Det klarnar inifrån. Därför beder Paulus, att Gud måtte upplysa efesiernas hjärteögon. Erfarenheten bär gätans nyckel.

¹²Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna Ef 6:12

VI.

Lev för din uppgift! S 266

»Handlen härmed, tills jag kommer.»

¹³Och han kallade till sig tio sin tjänare och gav dem tio pund och sade till dem: 'Förvalten dessa, till dess jag kommer tillbaka.' Luk 19:13

Livet är alltid intressant, och det är lärorikt om ej roligt att leva, då man har en uppgift och lever för dess uppfyllande.

1:o. Odlå karaktären och försumma ej din omgivning. Den bästa trädgård bliver snart full med ogräs och den skönaste plantering förvildas, om den lämnas utan tillsyn. »Jag gick förbi den lates åker och förbi en dåres vingård, och där växte idel nässlor, tistlar övertäckte den, och dess stenmur var nedriven. Och jag förnam det, jag lade det på hjärtat, och jag tog det till varning.»

³⁰Jag gick förbi en lat mans åker,
en oförståndig människas vingård.

³¹Och se, den var alldeles full av ogräs,
dess mark var övertäckt av nässlor,
och dess stenmur låg nedriven.

³²Och jag betraktade det och aktade därpå,

jag såg det och tog varning därav. Ordspr 24:30-32

Överallt, såväl hos människan som naturen, framträder samma benägenhet att gå tillbaka, och både naturens bok och den skrivna uppenbarelsen äro fulla av varnande exempel på urartande av goda begynnelse. Överallt omkring oss se vi personer, som kunnat fröjda andra och vara en välsignelse för omgivningen, i stället vara en förbannelse, av brist på verklig fostran, och utan skydd mot världens lockelser. Onda anlag måste undertryckas och dödas eller taga överhanden. Försumma ej din egen vingård.

Liknöjda själar kallas i skriften för dårar. En lat man odlar ej sin själ, en dåraktig jungfru tager ingen olja med sig. En fördärvad karaktär är en försummad karaktär. Hav akt på dig själv. **(slut 266, 267)**

Den liknöjde förlorar alla tillfällen att tjäna. Ett brinnande hjärta upplyser själen, men lättja gör själen trög och människan dum. Ju mer den late tjänaren fjärrar sig från husbondens intressen, ju mer omtöcknas han och förlorar kunskapen om sin Herre. »Jag visste», säger den late tjänaren, »att du är en sträng man, som tager upp, det du icke har lagt ned, och skördar, det du icke har sått.» Denna orättvisa beskyllning vittnar om en elak tjänare, som tyder allt till det värsta, men också om en lat tjänare, som på det hela taget ej bekymrar sig varken om husbonden eller hans intressen. Förkrossande är husbondens milda svar: »Om du visste, att jag är en sträng man — varför insatte du då icke mina penningar på en växelbank, att, när jag kommit hem, jag hade kunnat uppbära dem med ränta?»

²²Han sade till honom: 'Efter dina egna ord vill jag döma dig, du onde tjänare. Du visste alltså att jag är en sträng man, som vill taga upp vad jag icke har lagt ned, och skörda vad jag icke har sått? ²³Varför satte du då icke in mina penningar i en bank? Då hade jag, när jag kom hem, fått uppbära dem med ränta.' Luk 19.22 f

Växelbanken hade han ej erinrat sig, ty han var icke van att tänka allvarligt. Hur dåraktigt att gräva ned sitt pund i jorden! Någon, tjuv hade ju kunnat stjäla bort det eller skatten blivit förstörd.

Ett punds människor hava alltid stor benägenhet att gräva ned sitt pund i jorden. Då en människa är trogen, får hon också

rika tillfällen att tjäna, men var och en som undandrager sig omtöcknas av en trolös ande.

2:o. Tag din kallelse på fullt allvar. Om någon har en kallelse, är han den samma ovärdig, om han icke fattar hela vidden och allvaret i sin kallelse; men tager han den på fullt allvar och söker motsvara det förtroende han har, gör han sin kallelse och utkorelse fast, till sin egen frälsning och stor glädje för den, som kallat honom. Ingen torde ana, vilken stor visdom och självbehärskning en ömhjärtad herde och lärare behöver för att ej allenast bygga och plantera utan även döda och slå ned. Men varje syssla är an(**slut 267, 268**) tingen värd att göras med allvar eller icke alls vidröras. Det vore ansvarsfullt även att vara dörrvaktare i Guds hus. Vad resultat kan du vänta av en slö tjänst? Ingen slarv kan bevara sitt förtroende. Medaljer vinnas ej utan trohet.

Tvivalsutan började Eli sin verksamhet inför den allseende domaren och hörde hans röst i helgedomen.

¹¹Och Elkana gick hem igen till Rama; gossen däremot gjorde tjänst inför HERREN under prästen Eli. 1 Sam 2:11

Men genom slapphet i utövandet av sina plikter omtöcknades han av en trolös ande, och, fastän Israels domare, måste han nu, i saknad av inspirationens ljus, ödmjukt bedja om uppenbarelsen ifrån barnets mun. »Vad var det, varom han talade till dig?»

Han sade: ”Vad var det han talade till dig? Dölj det icke för mig. Gud straffe dig nu och framgent, om du döljer för mig något enda ord av det han talade till dig.” 1 Sam 3:17

En tjänare, som hade förverkat sitt förtroende, var Eli ställd på avstånd, och Herren ville ej nu som förr tala med honom utan genom en annan. Han hade förlorat helighetens skärpa och dragit upp fördämningen till den syndaflod, som bortsopade hela hans hus, så att blott en ruin lämnades kvar, utvisande vilken förödelse, som hade gått däröver.

Se, där sitter han, som var så hjärtevarm, så enfaldig i sin tro, han som heligt svor att tjäna Gud och akta på sitt kall. Hans ögon

äro starrblinda, och helgedomen är mörk. År efter år har han tjänat i en helgedom, där ingen uppenbarelse är vanlig, och ogudaktigheten växer i förfärande grad, efter hand som Eli försvagas. Nu kommer aftonen. Vinden skakar det höga trädet, och frukten faller. Gudsarken är tagen. Eli upphäver ett rop och störtar baklänges från stolen. Tag upp honom. Han är död. —

¹⁷Budbäraren svarade och sade: ”Israel har flytt för filistéerna, mycket folk har också stupat; dina båda söner, Hofni och Pinehas, äro ock döda, och därtill har Guds ark blivit tagen.” ¹⁸När han nämnde om Guds ark, föll Eli baklänges av stolen vid sidan av porten och bröt nacken av sig och dog; ty mannen var gammal och tung. Han hade då varit domare i Israel i fyrtio år. 1 sam 4:17 f

¹⁹Och när hans sonhustru, Pinehas' hustru, som var havande och nära att föda, fick höra ryktet om att Guds ark var tagen, och att hennes svärfader och hennes man voro döda, sjönk hon ned och födde sitt barn, ty födslovåndorna kommo över henne. 1 Sam 4:19

Ej under, om hela nationen bävar, och hans sonhustru klagar under födslosmärtan: Israels härlighet är borta! Israels härlighet är borta!

I unga, som nyligen haven ingått i Herrens tjänst, och I Herrens heliga, som haven fått en förtroendepost av Gud, varen på eder vakt, så (**slut 268, 269**) att I ej utfören Herrens uppdrag försumligt. Dess mera inflytelserik en plats gör dig, dess allvarligare är ditt liv. Det var hemskt, då han, som utkorades och genom hög fostran bereddes till att leda och hjälpa de svaga, blev till förbannelse för dem, som Herren hade anförtrott i hans vård, därför att han sjönk i sin ande och var försumlig i sin kallelse. Undervisningen blev alltmera matt och svävande. Ljuset flämtade likt en slocknande lampa, då oljan tryter, och själen fylldes med mörka aningar om att glansperioden var försvunnen och ett fall nära.

Gud hjälpe, att ingen av eder, mina älskade, behöver uppleva en sådan erfarenhet. 1 Sam. fjärde kap. är en dyster solnedgång med blodig aftonrodnad, då markens djur gömma sig och fåglarna fly till sina nästen men själen saknar hem och ro.

Eli har fallit från stolen.

⁸När han nämnde om Guds ark, föll Eli baklänges av stolen vid sidan av porten och bröt

nacken av sig och dog; ty mannen var gammal och tung. Han hade då varit domare i Israel i fyrtio år. 1 Sam 4:18

VII.

En kristen på Herrens vägar. S 270

»Följ mig, och jag skall göra dig till människofiskare.»

¹⁹Och han sade till dem: ”Följen mig så skall jag göra eder till människofiskare.” Matt 4:19

Du står i valet mellan hans och dina vägar. Hur arbetar ej den unge mannen att vinna Gud för sina planer, liksom det oförståndiga barnet gråter och ber för att beveka sin moder! Och den store Guden låter understundom människan gå sina egna vägar för att därigenom tukta och förödmjuka henne. Så var det med Bileam, som mitt under allt frågande om Guds vilja älskade vrånghetens lön. På egna vägar omtöcknas själen och går åstad i den falska föreställningen, att hon är på Guds väg, och när hon sedan kommer i trångmål, misshandlar hon åsnan:

²⁵När nu åsninnan såg HERRENS ängel, trängde hon sig mot muren och klämde så Bileams ben mot muren; och han slog henne ännu en gång. 4 Mos 22:25

förargas på omständigheterna eller knotar på Försynen, som fört henne ut i öknen för att dö.

³Israels barn sade till dem: ”Ack att vi hade fått dö för HERRENS hand i Egyptens land, där vi sutto vid köttgrytorna och hade mat nog att äta! Men I haven fört oss hitut i öknen för att låta hela denna hop dö av hunger.” 2 Mos 16:3

Jag önskar, att ingen av eder må behöva känna bitterheten i att ångra ett förfelat liv. Hans vilja och i första hand honom själv vare ditt val! För vårt sanna väl är det viktigare för oss att vara med Gud än att vinna honom för oss. Den rätta sidan är hans, men icke vår, och det är vi, som skola gå över till honom. Och vi kunna omöjligen vänta välsignelse på andra villkor än att vi lyda hans förutbestämmelse. En

Herrens profet har ingen lycka i världen och profetlärlingen ingen (slut 270, 271) framgång i botaniken, om hans syfte är att bli en lärd och högt uppsatt man. Skörden är ymnig, han har sitt kläde fullt, men det är vildgurkor. »Döden är i grytan!» Storm, lidande och nöd äro avvikelens följder. Jon. 1; 2 Kon. 4.

¹Och HERRENS ord kom till Jona, Amittais son; han sade: ²»Stå upp och begiv dig till Nineve, den stora staden, och predika för den; ty deras ondska har kommit upp inför mitt ansikte.» Jona 1:2

⁴⁰Och de öste upp åt männen, för att de skulle äta. Men så snart de hade begynt äta av soppan, gävo de upp ett rop och sade: »Döden är i grytan, du gudsman!» Och de kunde icke äta. 2 Kon 4:40

Det händer ofta, att den unge mannens håg står till världen, medan Herren kallar honom till evangelii tjänst. Men en tänkande yngling vill ej bo i »kappsäcken» utan skaffa sig en oberoende ställning, och det är ej stora utsikter för evangelisten eller någon som är avskild för Gud att komma sig upp i världen. Men Paulus var också tänkande, och han var mer, ty han var älskande. Hans motto var: allt för Kristus. Den framtid, som hägrade för hans djupa och storslagna själ, var denna: Världen för Kristus! För vinnande härav led han förlust på alltsammans och aktade allt såsom avskräde.

⁷Men allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en förlust. »Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus Fil 3:7 f

Han förlorade allt, och han vann allt. Är hans liv förfelat? Ångrade han sig? O nej! »Jag har kämpat den goda striden», säger den trötta krigaren, då han nedlägger sina vapen;

²Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. 2 Tim 4:7

och livets krona svävar över hans huvud.

Om detta stora snille kunde rymmas i »kappsäcken» och den höglärde fariseen låta föra sig i en korg över stadsmuren,

²⁵togo hans lärjungar honom en natt och släppte honom ut genom muren, i det att de sänkte ned honom i en korg. Apg 9:25

kan jag ej betrakta det som en förödmjukelse för mig att följa Mästaren, även om jag skulle bli hemlös såsom han. Låtom oss utgå till honom — ja detta är just vad det gäller, ej blott i missionens tjänst — »gå ut till honom utanför lägret», bärande hans smälek.

13Låtom oss alltså gå ut till honom ”utanför lägret” och bära hans smälek. Hebr 13:13

Vid Jesu kors, där världen hånar och halvkristna fly, där vi stå allena med den fattige Jesus, villiga att bekänna en övergiven och törnekrönt frälsare, framstå människan och Gud, tiden och evigheten i klarare belysning. Hur dyr och kär är ej smärtornas man! Den skönaste ibland människors barn, krönt med våra sorger! (**slut 271, 272**) Vilken helig plikt att rädda den värld, för vars frälsning han dog! Räds icke hans vilja. Lyd, och gå i tron!

Guds verk behöver eder. Munkristna och halvhjärtade bekännare ha bidragit mera till fritänkeriets utbredande i världen än alla otrosskrifter. Kristendomens vrångbilder i falska bekännare äro mer fruktansvärda än Voltaires filosofi och »Förnuftets tidevarv».

Thomas Paine, Förnuftets tidevarv 1865 på svenska.

Ingen bevisning håller stånd inför den levande personligheten och den närvarande verkligheten. »Förnuftets tidevarv» har sin tid, men fortsatt olydnad och förnekelse av kristendomens bekännare är en eld, som brinner hela dagen. Tyngden av de otrognas hån faller över en tanklös kristenhet, som ropade: »Hans blod komme över oss och våra barn!»

²⁵Och allt folket svarade och sade: ”Hans blod komme över oss och över våra barn.” Matt 27:25

Församlingen vrider sig under gisselagen av sina egna barn, födda och fostrade av kristna föräldrar, som icke hava levat ett kristligt liv. Är det ej ett sorgligt tidstecken, att barn av s. k. kristna föräldrar ofta nog äro hånfulla bespottare. Vad är orsaken? — Skulden faller väsentligen på kyrkan, eller världen inom kyrkan, att orättfärdighetens Barrabas går fri. Men vem gråter över Josefs skada?

⁶I som dricken vin ur stora bålur
och bruken salvor av yppersta olja,
men icke bekymren eder om Josefs skada! Amos 6:6

Vem beklagar den förlamning, som tigger om allmosor vid den sköna tempeldörren, blott kyrkan har silver och guld? O, huru Jesu namn försmädas genom dessa, som alltid ropa: »Ja, ja, Herre!» men icke göra, vad han säger. Dessa äro de som trycka på Lammets törnekrona. De sätta ett rör i hans hand, och världen ropar: »Hell dig, du judarnes konung!»

²⁹och vredde samman en krona av törnen och satte den på hans huvud, och i hans högra hand satte de ett rör. Sedan böjde de knä inför honom och begabbade honom och sade: ”Hell dig, judarnas konung!” Matt 27:29

När skola de kristna vakna?

Vi hoppas hjälp av eder. Många bland Guds folk hava svårligen syndat, och deras samveten förslöas genom fortsatt olydnad. Vårt hopp är de unge männen, de rena jungfrur, som följa Lam (**slut 272, 273**) met, varthelst det går. Hela Israel stod vanmäktigt inför sina fiender, och Babels härar trampade deras helgedom och hånade Israels Gud. Men vad hela nationen ej kunde göra, därför att den var förvärldsligad och full av avguderier, det gjorde en enda helhjärtad man för Gud. Fast besluten att ej orena sig, satte han sitt liv och sin ära på spel för sina fädrens Gud och kom hela Babels rike att darra för Israels Gud. Han vann respekt för sin Gud, och han vann respekt för sig själv. Dan. 6.

Daniel i lejongropen

¹⁰Men så snart Daniel hade fått veta att skrivelsen var uppsatt, gick han in i sitt hus, varest han i sin övre sal hade fönster som voro öppna i riktning mot Jerusalem. Där föll han tre gånger om dagen ned på sina knän och bad och tackade sin Gud, såsom han förut hade plägat göra. Dan 6:10

Men dessa, som halvera med världen, förlora sitt inflytande. Det enda sättet att kunna höja världen är att finna en fast punkt utom världen. Låtom oss kasta längre ut och våga livet för sanningen! Då den judiska nationen stod i fara att bli nedsablade av hedningarna, räddades den genom en ung kvinna, som sade: »Går jag förlorad, så

går jag förlorad”.

¹⁶”Gå åstad och församla alla judar som finnas i Susan, och hållen fasta för mig; I skolen icke äta eller dricka något under tre dygn, vare sig dag eller natt. Jag med mina tärnor vill ock sammalunda fasta; därefter vill jag gå in till konungen, fastän det är emot lagen. Och skall jag gå förlorad, så må det då ske.” Est 4:16

Och hon segrade och vann en lysande seger. »Och vem vet, om icke Herren för en tid sådan som denna har givit eder konungslig värdighet.» (Ester 4: 14.)

¹⁴Nej, om du tiger stilla vid detta tillfälle, så skall nog hjälp och räddning beredas judarna från något annat håll, men du och din faders hus, I skolen förgöras. Vem vet om du icke just för en sådan tid som denna har kommit till konungslig värdighet?” Est 4:14

För femtio år sedan funnos inga kristliga föreningar för unge män i Sverige, ty ungdomen levde i sus och dus, men nu har ett nät av ungdomsföreningar utspunnit sig över hela den kristna världen. Vem vet, om icke I skolen göra ett kraftigt slag i missionen.

Helgen edra liv åt Herren, och tagen sold i hans här. I skolen icke förhäva eder över de gamla, ej heller med förkärlek omfatta en rörelse, därför att den är ny. I saknen mycket, som de gamla äga. I haven icke deras erfarenhet. Hatten av för deras grå hår! »För dem skall du stiga upp», säger Herrens ord. Tyst, medan åldern talar, låt den gamle sitta främst i bönehuset! Han är en vördad patriark. Låt honom nedkalla Guds (**slut 273, 274**)välsignelse över dig. Men du har något som de gamla sakna. Du har en framtid, en vacker röst, en god hälsa och starka ben. Du har en varm känsla och en oförsvagad viljekraft, och den är av stort värde i en trög och sömning tid.

Andas ut! Sjung! I himmelen sjunga de 144 tusen tecknade.

⁴Och jag fick höra antalet av dem som voro tecknade med insegel, ett hundra fyrtiofyra tusen tecknade, av alla Israels barns stammar; Upp 7:4

Varför skulle då hans unga skara, som bär Andens insegel, vara stum? I ären de gamlas sångkör. Bed! Barnen, intaga himmelriket, och den nyomvände har makt över Guds hjärta. Tro, att han hör dig. Vittna! Låt mig höra, vad du har funnit i min Jesus. Om ditt hjärta slår tre slag före visaren, så att din bekännelse ej är fullt sansad, hör

jag dig ändå så gärna. Den formfulländade kristendomen behöver plöjas av edra plogar. Det måste vara måtta även i förståndigheten. Lev för Jesus!

Han är din mästare. Försumma ingen lektion. Var uppmärksam. Blott den sanning, som helgar ditt hjärta, upplyser dig. Trohet mot det ljus man har leder till mera ljus. Ihärdigt arbete adlar. Håll i! Veklingar ärva aldrig livets krona.

VIII. Den fördolda storheten. S 275

»I en ringa ting har du varit trogen.»

21Hans herre svarade honom: 'Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje.' Matt 25:21

Låt mig först anmärka, att det stora merendels har en oansenlig början. Varje dag har en morgongryning, sommaren en vår av kamp och seger, tåreströmmar och fågelsång. Ur svagheten framträder en triumferande livsande. Mognade ax utvecklas från den späda brodden, som i barnafrom tillbedjan böjer sig för dagdroppen.

Ju högre livsformen stiger på tillvarons trappa, ju långsammare är utvecklingen. Insekten är utbildad på några timmar; människan däremot behöver många år för sin utveckling, och skriften talar till och med om ett fortgående evigheten igenom. (2 Kor. 3: 18.)

¹⁸Men vi alla som med avhöljt ansikte återspegla Herrens härlighet, vi förvandlas till hans avbilder, i det vi stiga från den ena härligheten till den andra, såsom när den Herre verkar, som själv är ande. 2 Kor 3:18

Hur hjälplöst och beroende är ej det lilla barnet, och dock vilken oerhörd kraft slumrar ej i barnasjälen! Och till vilket stort, högt och heligt mål leder ej den långsamma och gradvisa utvecklingen!

Mod, unge vän! En kristlig karaktär fullkomnas ej på en dag. Om du felar, bli ej modlös. Ångra och bekänn, men stå upp och bli

ej stående i surmulen tystnad. Sjung Davids 103 psalm: »Lova Herren, min själ, den dig alla dina synder förlåter och helar alla dina brister», och tacka honom, som gör dig ung och frisk på nytt (**slut 275, 276**) som en örn.

³han som förlåter dig alla dina missgärningar
och helar alla dina brister,
⁴han som förlossar ditt liv från graven
och kröner dig med nåd och barmhärtighet,
⁵han som mättar ditt begär med sitt goda,
så att du bliver ung på nytt såsom en örn. Psalt 103:3-5

När denne »kungsfågel» byter om fjädrar, söker han gärna ensamheten, ty han är sjuk och modlös, men då ruggningstiden är förbi, spänner han ut sina vingar och färdas genom det blå liksom en nymålad oceanångare. Så händer ofta, att unge män bli modfälda under genomgången av någon allvarlig kris, vars ändamål är en genomgående förnyelse; men sedan — vilken lovsång de bringa Herren, vilken hänförelse, vilken iver att tjäna Gud!

Man lär ej första dagen att bära vapen i Lammets natur, och nya erfarenheter av Guds nåd sätta oss på nya prov; men det öra, som Petrus avhög, helades av Mästaren;

⁴⁷Men en av dem som stodo där bredvid drog sitt svärd och högg till översteprästens tjänare och högg så av honom örat. Mark 14:47

och han skall även återställa, vad du felar, om dina avsikter äro goda. Jag nästan anar, att många av eder skola göra åtskilliga misstag, innan I ären mogna för Guds verk; men han är mästare såsom ingen annan. Sådan han var inskrivningsdagen, sådan är han alla dagar, mild och ödmjuk i sitt hjärta, och den tid kommer, då även I skolen ur stoftet ropa: »Du är värdig, endast du!»

¹¹”Du, vår Herre och Gud, är värdig att mottaga pris och ära och makt, ty du har skapat allting, och därför att så var din vilja, kom det till och blev skapat.” Upp 4:11

Det är en sällningens tid, då unge män snava, och mången torde falla genom sitt högmod, men upprättad av Hans uthålliga, trofasta kärlek, går han sedan, med fuktad kind, och styrker sina bröder. Satan

kan sålla eder såsom vete, men vetet skördar Herrens loge, och satan får agnarna.

³¹Simon, Simon! Se, Satan har begärt att få eder i sitt våld, för att kunna sålla eder såsom vete; Luk 22:31

I torden bliva till skam med alla stora tankar om eder själva, men det skadar ej för unge män att skämmas en och annan gång. I bättre hem har man toalettrum. Den store arkitekten har inrättat vår konungs palats med toalett. Skamvrån är ofta nog tamburen till hans furstliga gemak, och evangeliitvättkar är gjort av speglar.

Där får Adamsson titta i spegeln, eller kanske ännu bättre, skåda och se, hurudan han ser ut; (**slut 276, 277**) och sedan Jesu blod fått rena och Anden helga hans hjärta, får han ingå i det allra heligaste och se konungen. Det finns mera hopp i din blygsel än i din fåfänga. »Före undergången högfärdas mannens hjärta, men ödmjukhet går före ära.»

¹²Före fall går högmod i mannens hjärta, och ödmjukhet går före ära. Ordspr 18:12

För vårt högmods skull eller till riktande av vår erfarenhet måste han leda oss på vägar, där vi komma på skam men han lyckas. Och gärna må ditt namn förgås, blott Jesu namn förhärligas.

Mästaren har en förunderlig makt att leda allt och vinna genom allt. Så lära vi mest genom våra misstag, och misslyckanden är en maning till djupare allvar och heliga beslut, under ökat misstroende till oss själva och tro på Gud. Det egna jagets man måste nedbrytas och undertramparen själv vara underlagd en högre makt, innan han får det nya namnet och det kan sägas till honom: »Du har kämpat med Gud och människor och fått överhanden.»

²⁸Han sade: »Du skall icke mer heta Jakob, utan Israel, ty du har *kämpat* med *Gud* och med människor och vunnit seger.» 1 Mos 32:28

Och många äro de, som efter midnattskampen vid Jabbok ej kunna lämna sin djupt inrotade vana att styra och ställa för sig själva, liksom patriarken sände ett helt läger för att blidka Esau, änskönt den nya välsignelsen innebar full seger över alla. (1 Mos. 33.)

1Och Jakob lyfte upp sina ögon och fick se Esau komma med fyra hundra man. Då fördelade han sina barn på Lea och Rakel och de båda tjänstekvinnorna. 2Och han lät tjänstekvinnorna med deras barn gå främst, Lea med hennes barn därefter, och Rakel med Josef sist. 3Och själv gick han framför dem och bugade sig sju gånger ned till jorden, till dess han kom fram till sin broder. 4Men Esau skyndade emot honom och tog honom i famn och föll honom om halsen och kysste honom; och de gråto. 5Och när han lyfte upp sina ögon och fick se kvinnorna och barnen, sade han: "Vilka äro dessa som du har med dig?" Han svarade: "Det är barnen som Gud har beskärmt din tjänare." 6Och tjänstekvinnorna gingo fram med sina barn och bugade sig. 7Därefter gick ock Lea fram med sina barn, och de bugade sig. Slutligen gingo Josef och Rakel fram och bugade sig. 1 Mos 33:1-7

De vilkas håg står till de heliga vägarna hava sin starkhet i Herren, men att hava sin berömmelse i en annan förutsätter nödvändigtvis egen svaghet, ty hur kan någon hava sin starkhet i en annan, om han är sig själv nog? I måsten dö för det nya namnet.

Det stora sker tyst. Herren gör aldrig några åskådningsunder, som underblåsa folkets lidelser eller reta deras fåfänga. Han uppehöll Israel under fyrtio år genom ett under, som varje dag upprepades, men ingen såg, när mannat föll. Fromma män nitälska för Guds ära, men sin ära sköter han allra bäst själv. (slut 277, 278)

Vad är stort? Denna fråga torde vidröra den ömmaste punkten i ditt liv. Du vill uträtta någonting stort. I allmänhet frågar världen mindre efter huru stor en sak är, blott den sker stort. Blind och kortsynt är människan och fattar sällan det avgörande slutet. Ej enbart att göra i stort, men att vara trogen i det lilla och fylla sin bestämmelse, det är stort. Och denna storhet uppenbaras allra mest i det fördolda; och stora krafter verka stilla. Den skapande anden arbetar ljudlöst. Se på solen! Studera växtriket, där det ena undret sluter sig till det andra och träd och blommor växa utan buller, liksom Salomos tempel uppfördes utan ljud av hammare och järnverktyg.

7Och när huset uppfördes, byggdes det av sten som hade blivit färdighuggen vid stenbrottet; alltså hördes varken hammare eller yxa eller andra järnverktyg vid huset, när det byggdes. 1 Kon 6:7

Visdomen och den överflödande kraften arbetar i det fördolda. Ju

mera rikt och överflödande ett trosliv är, dess mera ljudlös harmoni och godmodig självförgätenhet. Gamla träd sätta mera frukt och mindre löv. Må livets ande fostra dig till en omedveten storhet!

Var glad och lev heligt i din lilla vrå. Varför skulle du se efter blanka stövlar, om din uppgift är att inbärga livets gyllne skördar. Plöj din åker i Jesu namn och inbärga dess avkastning under skördesång, var en glad tjänare och följ oxarna, tills någon Elia kastar manteln över dig!

19 När han sedan gick därifrån, träffade han på Elisa, Safats son, som höll på att plöja; tolv par oxar gingo framför honom, och själv körde han det tolfte paret. Och Elia gick fram till honom och kastade sin mantel över honom. 1 Kon 19:19

Då må du gärna offra dina tolv par för glädjen att följa honom. Den som tröskar vete i presskaret, vågande sitt liv för andra, är den rätte mannen att slå midjaniterna; och den tro, som går, då andra fly, har ryckt små lamm ur lejonets mun. (Dom. 6; 1 Sam. 17: 32—58.)

¹Men när Israels barn gjorde vad ont var i HERRENS ögon, gav HERREN dem i Midjans hand, i sju år. Dom 6:1

²Och David sade till Saul: ”Må ingen låta sitt mod falla. Din tjänare vill gå åstad och strida mot denne filisté.” ³³Saul sade till David: ”Icke kan du gå åstad mot denne filisté och strida mot honom; du är du ju allenast en yngling, och han är en stridsman allt ifrån ungdomen.” ³⁴Men David svarade Saul: ”Din tjänare har gått i vall med sin faders får; om då ett lejon eller en björn kom och tog bort ett får av hjorden, ³⁵så följde jag efter vilddjuret och slog ned det och ryckte rovet ur munnen på det; och om det då reste sig upp mot mig, så fattade jag det i skägget och slog ned det och dödade det. ³⁶Har nu din tjänare slagit ned både lejon och björn, så skall det gå denne oomskurne filisté såsom det gick vart och ett av dessa djur, ty han har smädat den levande Gudens här.” ³⁷Och David sade ytterligare: ”HERREN, som räddade mig undan lejon och björn, han skall ock rädda mig undan denne filisté.” Då sade Saul till David: ”Gå då åstad; HERREN skall vara med dig.” ³⁸Och Saul klädde på David sina egna kläder och satte en kopparhjälm på hans huvud och klädde på honom ett pansar. ³⁹Och David omgjordade sig med hans svärd utanpå kläderna och prövade på att gå därmed, ty han hade aldrig försökt något sådant. Och David sade till Saul: ”Jag kan icke gå så klädd, ty jag har aldrig försökt sådant.” Därpå lade David det av sig. ⁴⁰Och han tog sin stav i handen och valde ut åt sig fem släta stenar ur bäcken och lade dem i sin herdeväska och i barmen, och tog sin slunga i handen; därefter gick han fram mot filistéen. ⁴¹Och filistéen gick framåt och kom David allt närmare, och hans sköld bärare gick framför honom. ⁴²Då nu filistéen såg upp och fick se David, föraktade han honom; ty denne var ännu en yngling, ljuslätt och skön. ⁴³Och filistéen sade till David: ”Menar du att jag är en hund, eftersom du kommer emot mig med käppar?” Och filistéen förbannade David, i det han svor vid sina gudar. ⁴⁴Sedan sade filistéen till David: ”Kom hit till mig, så skall jag giva ditt kött åt himmelens fåglar och åt markens djur.” ⁴⁵David svarade filistéen: ”Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, men jag kommer mot

dig i HERREN Sebaots namn, hans som är Israels härs Gud, den härs som du har smädat.
46HERREN skall denna dag överlämna dig i min hand, så att jag skall slå ned dig och taga ditt huvud av dig, och jag skall denna dag giva de filisteiska krigarnas döda kroppar åt himmelens fåglar och åt jordens vilda djur; så skola alla länder förnimma att Israel har en Gud. 47Och hela denna hop skall förnimma att det icke är genom svärd och spjut som HERREN giver seger; ty striden är HERRENS, och han skall giva eder i vår hand.”

48När då filistéen gjorde sig redo och gick framåt och närmade sig David, sprang David med hast fram mot hären, filistéen till mötes. 49Och David stack sin hand i väskan och tog därur en sten och slungade och träffade filistéen i pannan; och stenen trängde in i pannan, så att han föll omkull med ansiktet mot jorden. 50Så övervann David filistéen med slunga och sten och slog filistéen till döds, 51utan att David därvid hade något svärd i sin hand. Sedan sprang David fram och ställde sig invid filistéen och fattade i hans svärd; och när han hade dragit det ut ur skidan, gav han honom dödsstöten och högg av hans huvud därmed. När filistéerna nu sågo att deras kämpe var död, flydde de. 52Men Israels och Juda män stodo upp och höjde ett härskri och förföljde filistéerna ända dit där vägen går till Gai, och ända intill Ekrons portar; och filistéer föllo och lågo slagna på vägen till Saaraim, och sedan ända till Gat och ända till Ekron. 53Sedan Israels barn sålunda häftigt hade förföljt filistéerna, vände de tillbaka och plundrade deras läger. 54Och David tog filistéens huvud och förde det till Jerusalem, men hans vapen lade han i sitt tält.

55När Saul såg David gå ut mot filistéen, frågade han härhövitsmannen Abner: ”Vems son är denne yngling, Abner?” Abner svarade: ”Så sant du lever, konung, jag vet det icke.” 56Då sade konungen: ”Hör då efter, vems son den unge mannen är.” 57När sedan David vände tillbaka, efter att hava slagit ihjäl filistéen, tog Abner honom med sig och förde honom inför Saul, medan han ännu hade filistéens huvud i sin hand. 58Då sade Saul till honom: ”Vems son är du, yngling?” David svarade: ”Din tjänare Isais, betlehemitens, son.” 1 Kon 17:32–58

Troshjältarna framträda ur hemlivets prov. Tro därför ej, att lyckan vinnes genom att bli herreman eller stadsfröken, och minns, att den Gud, som uppenbaras från predikstolen, verkar lika stort och lika kraftigt i den mest undangömda vrå. (**slur 278, 279**)

Livets högsta ideal börja i timmermannen Josefs verkstad. Världsförsonaren började sin verksamhet med att ingå uti och helga våra jordiska plikter. Skaparen fattar yxan och tager sågen i sin hand för att timra. Ja, han timrade palats och gyllene salar åt Adams fallna släkte och gick sedan att öppna himmelen över en försonad värld. Och han ville gärna inlägga så mycket av sina evighetstankar i vårt liv, som det mänskliga kan inrymma. Mången synes tro, att en kristen behöver Guds Ande blott i andliga ting, och att endast predikanten behöver Andens dop. Detta är ett stort misstag. Man behöver Guds Ande lika mycket för att vara människa, en sann människa, människan sådan som Gud från evighet hade tänkt sig henne. Det är ej blott som helgon utan som människor vi skola bära Människosonens bild.

Vilken underbar vishet skulle ej uppenbaras genom församlingen inför furstadömen och väldigheterna i det himmelska (Ef. 2)

«Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, Ef 2:6

och en tvivlande mänsklighet på jorden, om Guds barn gjorde allt efter hans föreskrift i Jesu namn och till Guds ära! (Kol. 3: 17.)

¹⁷Och allt, vadhelst I företagen eder i ord eller gärning, gören det allt i Herren Jesu namn och tacken Gud, Fadern, genom honom. Kol 3:17

Vilket solsken en moder skulle föra med sig, om hon varje morgon komme ned från ett samtal med Gud! Och vilken skön harmoni vårt liv skulle uppenbara, om vi gjorde allt efter den bild, som Herren hade visat oss på berget! Församlingen skulle vara en stormakt under närvarande tid, då vi äro så många, om alla Guds barn kände ansvar att förhärliga Gud i sin kallelse och vore sanningsälskande, pålitliga och trofasta själar. Men vi äro alltför lata och försumliga, då det gäller att i våra liv omsätta och förverkliga de intryck, som Herrens Ande giver.

Tillämpad kristendom i vardagslivet är just (**slut 279, 280**) vad tiden behöver. Den omvändelse, som ej åstadkommer märkbara förändringar i vårt hem, är det ej mycket med. En hantverkare, som brukade fuska i arbetet, blev omvänd till Gud. Kort efter omvändelsen kom pastorn, som var en troende, praktisk Herrens tjänare, och besökte honom. För denne omtalade han sin glädje i Herren, vartill pastorn svarade: »Då hoppas jag, att du gör bättre skor.» Den nyomvände skomakaren rodnade och kunde ej förstå pastorns beteende, då han kort därpå avlägsnade sig. Men ju mer han tänkte på sin lärares ord, strömmade ljuset in, och han utbrast: »Kan jag verkligen tjäna Gud och visa honom min tacksamhet för undfången nåd genom att göra bättre skor, så vill jag i Herrens namn göra det.» Och den nyomvände fattade verkligen sin uppgift att göra bättre skor, och hans kunder blevo synnerligen belåtna med hans omvändelse.

Kristendomens uppgift är att genomtränga livet. Den vishet, som lär

konstnären, snickaren och smeden, ingenjören och byggmästaren, arbetsgivaren såväl som drängen att fylla sin plats och göra ett redbart och gott arbete — denna vishet, uppenbarad hos en kristen, utövar större inflytande på världens evangelisering än alla filosofiska föreläsningar eller utredningar av teologiska system. Men försummelse, vårdslöshet, ögontjänst, avundsjuka, ärelystnad, bedrägerier och affärsknep hånle åt en hög bekännelse. Gudstjänsten består ej i att gå till kyrkan och missionshuset utan i praktisk utövning av Herrens bud. Försumma icke hans helgedomar, men var en verksam görare, och du skall vara salig i din gärning. Intressera dig för din kallelse, och låt hans närvaro upplysa och helga trons värld i vardagslivet. **(slut 280, 281)**

Varigenom vann blomsterkungen sitt namn? Genom sin kärlek till blommor, som var så full av intresse, att han uppsökte linnéan i skogen. Och om du är trogen i det lilla, skall även du finna den blomma, som gör din livsgärning odödlig, och du skall bära hennes namn evigheterna igenom. Och när husbonden kallar oss till räkenskap och lön utdelas, skola vi lönas, icke efter våra framgångar, utan efter vår trohet.

IX.

Inför Gud. S 282

»Vandra inför mitt ansikte, och var fullkomlig.»

iNär Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig HERREN för honom och sade till honom: ”Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var ostrafflig. (fullkomlig Bibelkommisionen) 1 Mos 17:1

Sedan Herren hade fört Israel ut ur Egyptens land, tog han sin boning mitt ibland dem, såsom en fader i kretsen av sin familj, och de voro i fråga om sitt val ej längre hänvisade till egna tycken och meningar, ty de voro Herrens egendom, och deras liv stod under hans ledning. I tredje Mosebok, som förebildar Andens verk i den förlossade själen, förekommer det ordet: »inför Herrens ansikte»

bl a 5 Och han skall slakta ungtjuren *inför HERRENS ansikte*; och Arons söner, prästerna, skola bära fram blodet, och de skola stänka blodet runt omkring på det altare som står vid ingången till uppenbarelsetältet. 3 Mos 1:5

omkring femtio gånger, och vi se, att Israels vandring, huru bedrövlig den än synes vara, ej var främmande för Herrens ansikte. Hans ögon vilade dag och natt över dem, och han ledde sitt folk, sin arvedels hjord, vid eld- och molnstoden. Varje offer skulle frambäras och varje sak avgöras inför Herrens ansikte, och ingen ibland dem kunde röra hand eller fot utom ljuset av Guds närvaro.

Att lösgöra våra hjärtan från de lägre begärens makt och bringa oss in i fulla ljuset av Guds närvaro, så att vi göra allt inför Gud och äro till för honom allena — därtill syftar allt Guds verk. En erfarenhet, som ej bringar själen närmare Kristus, är utan ändamål för det kristliga livet, och ett steg, som icke för själen ut från sig själv och **(slut 282, 283)** in i Kristus, är förfelat. Varje steg framåt är ett steg närmare Gud. Till ett liv inför Herrens ansikte kallas du, min unge vän, och du skall där vinna den sanna karaktären.

1:o. De bästa människor stå inför Gud. En person är, vad han är, då ingen ser honom. Så länge vi röna någon uppmuntran, av människor och gynnas av medgång, är det jämförelsevis lätt att vara uppoftande och verksamma; men då vi lämnas allena att göra ett arbete under hans ögon, eller då han ställer oss på en ringa plats, där ingen uppskattar och värderar oss, då uppenbaras vår inre karaktär och de uppsåt, som driva oss.

Abel, den förste martyren, Enok, mönstervandraren,

²³Alltså blev Hanoks hela ålder tre hundra sextiofem år. 1 Mos 5:23

Noah, predikanten, Abraham, den förste pilgrimsfadern, Mose, den gudsmannen, Elia, eldsprofeten, Job, den anfäktade, David, den triumferande, Daniel, himmelens älskling, och alla forntidens heliga hava stått inför Gud, låt vara någon av dessa för en tid varit nära att förlora sin sköna och heliga ställning. De kända orden »*inför vilken jag står*» uttrycka allra bäst deras ställning. I bibelkommissionens översättning har man utbytt dessa ord »*inför*

Gud» med »tjänare», och det ena går på ett ut med det andra. Men »vilken tjänare jag är» anger personens uppgift, att han är Guds tjänare, och orden »inför vilken jag står» bestämma, enligt vad jag tror, hans värdighet och rang som tjänare, nämligen så, att han är en utvald tjänare, som dagligen uppvaktar sin herre; och vidare säga dessa ord huru han, genom aktgivande på sin Herre, skall kunna fylla sin uppgift.

Såsom den österländske tjänaren, då han stod inför sin herre, hade sina blickar oavlatligt fästade på honom, redo att lyda den minsta vink, **(slut 283, 284)** så kallas även du att stå inför Gud och, oberoende av andras omdömen, endast giva akt på honom, görande hans vilja med liv och lust! Och var och en som är villig att gå den fördolda trohetens väg, han är en utvald tjänare, vare sig han är timmerman eller filosof, barnjungfru eller teolog. — Inför Gud stå änglar och helgon. Medvetna om hans välbehag, äro de alltid saliga i sin gärning och fasta, orubbliga och överflödande i hans verk. En kristlig karaktär fullkomnas ej annorstädes än inför Gud. Vi måste lämna andras tycken och meningar och gå i döden med vårt namn för att utvecklas i ädelmod och kristliga dygder. »Vandra inför mitt ansikte, och var fullkomlig.» (Bibelkommissionens översättning)

1917 När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig HERREN för honom och sade till honom: »Jag är Gud den Allsmäktige. Vandra inför mig och var ostrafflig. 1 Mos 17:1

Eller med andra ord: låt mig vara den ende för ditt liv, och var du ett hjärta och en odelad vilja. Var hel. — Vad gjorde Paulus så framgångsrik? Hans odelade hängivenhet för Kristus och hans iver att vinna honom. Han var en helgjuten kristen. Detta är hela hemligheten. »Men allt som var mig en vinning, det har jag räknat såsom förlust för Kristi skull och räknar det fortfarande så, ja, jag räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus.» (Fil. 3.)

7Men allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en förlust. 8Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus Fil 3:7 f

»Och för egen del aktar jag livet intet värt, på det att jag må fullborda loppet och det ämbete, som jag har fått av Herren,» (Apg. 20: 24.)

²⁴Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium. Apg 20:24

Detta är det slags religion vi behöva, och den enda, som tager priset i det nittonde århundradet.

Men de äro få, som stå inför Gud. Vi äro på detta område alltför beroende av andra. Huru gärna man vill vara sedd av människor och erkänd, om ej prisad, av andra! Vem ibland oss vill hata sitt eget liv och giva sitt eget namn till spillo för Människosönens skull?

²⁵Den som älskar sitt liv, han mister det, men den som hatar sitt liv i denna världen, han skall behålla det och skall hava evigt liv. Joh 12:25

2:o. Död från världen, friköpt från människor för att stå inför Gud! Vilken skön och helig (**slut 284, 285**) ställning! Ej för att vinna erkännande eller för att uträtta något stort, utan för att göra Guds vilja, låtom oss, en gång för alla helgade genom Jesu Kristi kropps offer, stå inför Gud. — Otacksamhet är världens lön. En religiös lidelse är nyckfull, och ju längre du kan hålla den på avstånd från dig, ju bättre. De som ivrigast ropa: »Hosianna, Davids son!»

⁹Och folket, både de som gingo före honom och de som följde efter, ropade och sade:

»Hosianna Davids son!
Välsignad vare han som kommer,
i Herrens namn.
Hosianna i höjden!» Matt 21:9

äro de första att ropa: »Korsfäst!»

¹⁵Då skriade de: »Bort med honom! Bort med honom! Korsfäst honom!» Pilatus sade till dem: »Skall jag korsfästa eder konung?» Översteprästerne svarade: »Vi hava ingen annan konung än kejsaren.» Joh 19:15

då deras skötesynder angripas. Vill du stå inför Gud och följa honom, som är sanningen, må du vara beredd att, om så är, varda räknad såsom slaktfår. Men låt världen kivas om ullen. Fåren höra Herren till, och »ingen skall rycka dem ur hans hand.» Joh. 10.

28Och jag giver dem evigt liv, och de skola aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand. Joh 10:28

Och ullen, det må vara jordiska eller andliga förmåner, penningar eller inflytande — ullen torde växa upp, renare och tätare än förut. Låt dem gärna klippa. Tig blott stilla likt ett lamm, som till slaktning ledes, och liksom fåret för den som klipper det. Jes. 53.

Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig
och icke öppnade sin mun,
lik ett lamm, som föres bort att slaktas,
och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det
ja, han öppnade icke sin mun. Jes 53:7

Kanske något hjärta värmes och någon själ vinnes för Gud genom din undergivenhet för klipparen. Detta är nåd för Gud.

Det kostar mindre att måla än att förverkliga, och det är i många fall lättare att älska på avstånd än på nära håll. Vill någon utöva den barmhärtige samaritens verk och förbinda deras sår, som fallit i rövarehänder, måste han giva sin mantel till spillo och lägga den sårade på sitt ök. Icke på ärans höjder och ej i den fina salongen, utan ibland törnsnåren, i sökandet efter något lamm, som förrirat sig; ej som en firad konung, utan krönt med våra sorger, finner du Honom, som levde för de lidande på jorden och i allt gjorde dens vilja, som hade sänt honom. Hans händer blöda av djupa sår, och från hans ögon rinna medlidandets tårar, men han är likväl smord med glädjens olja mer än alla hans (**slut 285, 286**) medbröder. Och din plats vare där, varest du kan torka någon tår, lindra någon nöd, bära någon börda, som trycker en lidande mänsklighet till jorden.

Detta är vägen till sann levnadsglädje. Den som är alldeles främmande för vad det innebär att dö för andra, är också främmande för uppståndelsens ljus. Ett hjärta, som ej vill genomborras av andras nöd, en kristen, som ej vill gråta med dem som gråta och fröjdas med dem som äro glada, är alldeles okunnig om de ömma känslor, som göra anden frisk och livet blomstrande, likt strömmen som vattnade Edens lustgård.

¹⁰Och från Eden gick en flod ut, som vattnade lustgården; sedan delade den sig i fyra grenar. 1

Mos 2:10

Till och med inom fina gemak, men även i fattiga hem, sitter många dyster själ, som lättare kunde botas från sin melankoli genom att offra sig för andra än genom noggrant iakttagande av läkarens föreskrifter; och sammanfattat många rik man, nu fattig i sitt överflöd, kunde vinna sann levnadsglädje, om han lämnade sitt hjärta åt Gud och sina ägodelar till hans förfogande, liksom prinsessan Eugenia

(1830–1889)

återfann sina juveler i deras glädjetårar, som hon räddade genom sin odelade självförsakelse. Är ej detta något av vad Kristus kände vid Sikarsbrunnen, då han, trött av vandringen, satte sig ned för att vila men förglömde sig själv för glädjen att frälsa en själ och sade: »Jag har mat att äta, som I icke känner.»

Men han svarade dem: ”Jag har mat att äta som I icke veten om.” Joh 4:32

Den djupaste glädje, som ett människoliv har att erbjuda, ligger i den glädje vi bereda våra medmänniskor. Var glad och vänlig, fördragsam, uppoffrande och hjälpsam. Gör vad du kan för din nästa och i all synnerhet för dem, som du dagligen umgås med. Låt varken dina motgångar eller framgångar så upptaga dig, att du förlorar tillfället att hugsvala den sorgsne. Josef glömde ej sina medfångar, fastän han själv var hårt prövad (**slut 286, 287**) vad. Med en vänlighet, som är rörande, frågar han den bekymrade bagaren och vinskänken: »Varför är eder uppsyn i dag så sorgsen?» 1 Mos. 40.

7Då frågade han Faraos hovmän, som med honom sutto i förvar i hans herres hus: ”Varför sen I så sorgsna ut i dag?” 1 Mos 40:7

Josef vandrade inför Gud och tänkte ej på huru mycket en handling inbringade för hans egen ära. Inom fångelsets murar spridde han samma solsken och var samme Josef där som i Potifars hus.

3:o. Vårda ditt lilla bo. Detta är kärlekens tid. Nåd blickar ned ifrån himmelen, och sanning uppväxer ur jorden, liksom naturen väckes till liv och spirar upp av solens varma strålar. Som en brudgum gick solen ut ur sin kammare och vann en brud genom sin

uthålliga kärlek, ty godhetens makt är större än ondskan i världen. Isen försmalt och drivan grät, ångern göt en flod av tårar, och jorden hälsade sin brudgum, solen, med förnyat anlete. Fåglarna sjunga och lärkan jublar i blånad sky, men hennes sång näres av ett hjärta i den låga dalen. Så är ock du en skapelse av Gud. föremålet för hans kärlek, återlöst, icke med förgängligt silver och guld, utan med Jesu dyra blod,

18I veten ju att det icke är med förgängliga ting, med silver eller guld, som I haven blivit ”lösköpta” från den vandel I förden i fåfånglighet, efter fädernas sätt, 1 Petr 1:18

omskapad, icke av några dagars solsken, utan genom evig kärlek.

Du är till för honom, och hans ögon vila över dig, liksom den ljuvliga sångaren svävar över det lilla hjärta han äger där nere. Vårda ditt lilla bo i den ensliga dalen. Vad mer, om en tår fuktar kinden och stormen rasar över jorden, vad mer, om fienden tränger och världen är svår, »urtidens Gud far över himmelen till din hjälp och i sitt majestät på skyn.» 5 Mos. 33.

26”Ingen är lik Gud, o Jesurun;
till din hjälp far han fram på himmelen
och i sin höghet på skyarna.
27En tillflykt är han, urtidens Gud,
och härnere råda hans eviga armar.
Han förjagade fienderna för dig,
han sade: Förgör dem. 5 Mos 33:26 f

Ej vare du modlös därför, att din plats är så oansenlig och ringa. Du är högt värderad i hans ögon, som aldrig kan förgäta. Stå inför Gud. Gör varje handling i Jesu namn, och gläds att tjäna honom (**slut 287, 288**) allena. De ädlaste verk utföras inför Herrens ansikte, men ögontjänst är skrymteri. Du Herrens tjänarinna, gör dina kärll så rena, att du när som helst kunde sätta fram dem för Mästaren utan att rodna. I allt vad du gör, tänk så här: »Det gör jag för min Jesus», och du skall, så vitt du älskar honom, utföra ett lika ädelt verk som teologen och predikanten. Ditt liv skall vara en gudstjänst i fulla ljuset av hans närvaro, som burit dagens tunga för dig, om du blott gör allt inför Gud och ser Gud i allt.

Snart inbryter himmelfärden, och Lammets bröllop skall firas, då han, som allra först förkunnade ett himmelrike på jorden, skall förenas med den syskonsjäl, han vunnit, och det hjärta, som slog varma slag för hans intressen på jorden. Då uppenbaras många fördolda helgon, som med strålande ansikten möta honom och säga: »Se, här är jag och de barn, som du anförtrodde i min vård.»

Saknad, ensamhet, lidande, tårar, frestelser, storm, natt och grus bytas i ändlös jubelsång. Till dess —- vårda ditt lilla bo i den ensliga dalen.

X.

Helt för Gud. S 289

»En ännu högre väg vill jag visa eder.»

Men varen ivriga att undfå de nådegåvor som äro de största.
Och nu vill jag ytterligare visa eder en väg, en övermåttan härlig väg. 1 Kor 12:31

Det talas ofta om att leva helt för Gud. I allmänhet förstås därmed lydnad för Herrens ord och nit om själars frälsning. Men att leva helt för Gud innebär något ännu djupare.

1:o. Vad är livets ändamål? Jag hörde ofta brinnande själar ropa: »Jag kan ej leva, om jag ej får vara till välsignelse.» Det låter visserligen fromt att bedja så, och Herren vill göra stora ting igenom oss, men så länge vi ej kunna leva utan arbete för honom, äro vi långt ifrån den undergivenhet, som med glädje upptager vad arbete som helst, och själen fattar ej, vad det innebär att leva helt för Gud. I samma stund en kristen avviker från sin bestämmelse att vara ett verktyg i Herrens hand, helgat för honom, och försöker att verka hans verk efter sin egen plan, lever han icke längre helt för Gud, även om han mitt under allt är en verksam kristen. Han verkar sitt eget verk.

Vi äro lösryckta från vårt livs medelpunkt och röra oss med förkärlek omkring vårt eget jag. Ingen av oss torde ana, vilket tålmodsarbete Guds Ande har för att vinna våra hjärtan helt, så att vi glömma oss

själva och bringas i harmoni (**slut 289, 290**) med hans eviga uppsåt.
»Skulle väl leret säga till honom, som formar det: Varför gör du så?»

⁹Ve dig som vill gå till rätta med din Skapare,
ja, ve dig, du skärva bland andra skärvor av jord!
Skall väl leret säga till krukmakaren: ”Vad kan du göra?”
Och skall ditt verk säga om dig: ”Han har inga händer”? Jes 45:9

Och skulle vi bestämma, vad och huru mycket Herren vill uträtta
igenom oss? Och skulle vi bestämma tid och sätt för hans verk?

³⁹När allt folket såg detta, föllo de ned på sina ansikten och sade: ”HERREN är det som är
Gud! HERREN är det som är Gud!” 1 Kon 18:39

Hur ofta har ej en sådan ande förbytt Karmels segerrop i denna
vemodsfulla klagan: »Tag nu, Herre, mitt liv, jag är ej bättre än mina
fäder.» 1 Kon. 19. »Jag kan ej vara till nytta för någon. Tag mig bort.
Jag duger till ingenting.»

⁴Men själv gick han ut i öknen en dagsresa. Där satte han sig under en ginstbuske; och han
önskade sig döden och sade: ”Det är nog; tag nu mitt liv, HERRE, ty jag är icke förmer än
mina fäder. 1 Kon 19:4

Lilla barn! Du måste nog leva ändå, även om du ej får vara nyttig. Om
han ställer dig avsides i en vrå, vem kan förebrå honom? Gör han icke
i sin sak huru han vill? Guds rike är ej beroende av Johannes döparen,
ehuru han hade ett stort verk för sin tid. Den som vill leda andra
framåt måste själv lära att stå still. Och jag fruktar, att din fåfänga gör
en sådan prövning nödvändig. Eller kanske du är en sådan där glad
själ, som sjunger om främmande härars flykt, men har ej kunnat ägna
så mycken tid åt honom själv, som hans hjärta åstundar. Du saknar
den egenskap, som är en outhärlig länk i varje heligt förbund, om det
ej skall brista, nämligen ett stilla barnahjärta.

Han lockar dig ut i öknen, där allt vittnar om overksamhetens död, han
fäller ned gardinen för ditt framtidsfönster: du bliver sjuk, ett dödsfall
inträffar, varigenom allt förändras i hemmet, eller du drabbas av en
bitter förlust, och prövningar och motgångar spärra vägen. För vad?
För dina planer. För vem? För dig. Du känner dig, såsom
Israel, vid svårigheternas hav under de mest prövande omständigheter,
ur stånd att kunna handla. Du ropar men får intet svar. Vad menar

han? Ja, fråga honom själv. Vad han säger dig är av stor vikt. Lyssna! Se! Kasta omsorgen på honom (**slut 290, 291**) och träd närmare. Drag skorna av dina fötter, ty rummet, där du står, är heligt.

5Då sade han: ”Träd icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark.” 2 Mos 3:5

Tyst! Det är Gud.

Guds Ande lär oss finna livets högsta mål. Det är ej att göra mycket, utan vara behärskad av Gud, liksom blomman »viljelöst» överlämnad i hans händer, som verkar allt efter sin viljas råd. Livets ändamål är ej att vara nyttig eller vinna själar, utan att göra Guds vilja. Har Guds Ande fått omdana våra sinnen, är det vår enda åtrå att vara till för Jesu hjärta, liksom bruden lever och är till för sin brudgum. Att leva helt för Gud är att vara till för Gud.

2:o. Vår bestämmelse är ej att göra något stort men att vara hans egna, behärskade av de lagar han fastställt för var och en av oss personligen.

Först av allt — vi upprepa det — måste en Guds man lära att stå still, och det i svårigheterna. Flyr han tillbaka, må han aldrig mer te sig för Faraos. I prövningens stund hållen stånd, och avvakten Herrens hjälp. Bliven äkta lutheraner, som inför en hel värld ödmjukt våga bekänna: »Här står jag och kan icke annat. Gud hjälpe mig!» Och han skall hjälpa eder. Inför honom ligger vägen banad.

Men söken inga äreplatser på jorden. Ju större ideal själen omfattar, ju mindre känner hon sig själv. Endast törnbusken menar sig ha förutsättningar att bli trädens konung, och — jag måste le — han inbjuder alla trän, palmen, från Jeriko och cedern från Libanon, oljeträden och alla från när och fjärran att söka skydd under sin förmenta skugga. Törnbusken vill gå och svaja över träden! Ju mindre en person är, ju större tankar har han om sig själv. Ingen har större framgång i att fostra dårar än högmodet. Hållen eder till de ringa. »Varen icke självkloka.»

6Varen ens till sinnes med varandra. Haven icke edert sinne vänt till vad högt är, utan hållen

eder till det som är ringa. Hållen icke eder själva för kloka. Rom 12:16

Det är lättare att (**slut 291, 292**) undervisa en person, som ingenting förstår, än den, som inövat dåliga vanor. Gör ej det ringaste väsen av dig själv. Stig ned! Var blygsam! Ångra dina fel. Men bli ej modlös.

Se på naturen! Varför skulle sommaren göra oss utåtvända och förströdda? Den nyss utslagna björken står för Gud, och trädan klappa sina händer i solens sken. Se på aspen, hur hennes löv darra av kärlek vid sommarvindens smekning. Bliv ock du hans lilla asplöv: finkänslig för den minsta susning av Herrens Ande. Och se på solen där ovan, som varje dag är lika strålande och punktlig varje morgon. Hon vilar i Skaparens vilja, medan hon löper genom ändlösa rymder. Så vile ditt hjärta i Gud, medan du arbetar för honom.

3:o. Sök att finna hemligheten i att stå för Gud. Där långt ute på ängen står en liten »Förgät mig ej». Den lilla blomman synes älska sin torva, ty Skaparen har satt henne där. Hennes tillvaro är kort, och ingen ser henne, men hon vinner ändamålet med sin tillvaro, ty hon står för Gud. Långt inne i skogen, bland mossa och ljung, står linnéan, och fastän ingen hämtar upp hennes doft, är hon likväl en vällukt för Gud. Fastän en bland miljoner och så liten och ringa ibland större och skönare blommor, upphör ej ängsblomman att vara, ty hon står för Gud. Varför skulle du upphöra med Guds verk, därför att du är så gammal och vanlig? Är din ställning för Gud ej lika ny som förr?

Varje liten blomma bidrager att fylla naturens höga tempelsal med ljuva balsamiska dofter.

Om all denna vällukt vore tömd i en blomma, skulle hon nedtrampas. »Låt ej högmodets fot trampa mig», beder David.

12Låt icke de högmodigas fot komma över mig
eller de ogudaktigas hand driva mig bort. Ps 36:12

Den utvalda rosen, den lilja, varöver den skapande kärleken vilar, är alltid att (**slut 292, 293**) söka ibland törnen. På Karmel torde finnas

blott en, men i det fördolda sju tusen, som icke böjt knä för Baal. Gud själv skall uppenbara dem. Himmelen är lika hög och blå, och regnet faller lika ymnigt — ja, ofta ymnigare — över »talldungen» i fjärran skog, som över »kungsträdgården». Vi ha en stor Gud. »Han låter regna över land, där ingen, bor.» Han är nog för en ensam själ.

²⁶till att sända regn över länder där ingen bor,
över öknar, där ingen människa finnes, Job 38:26

O, att vi hade många andefriska helgon, som levde det fördolda livet med Kristus i Gud och fyllde församlingen med friska andeströmmar! Tiden är sjuklig, och många lida av andlig tvinsot. Det behövs en renare atmosfär och friskare luft ibland oss. Gud uppväcke många hjärtevarma hjältar, som stå för Gud! Men det är ej nog att tala varmt. Vi måste le va innerligt. — Vänner, I alla, som stån med mig under samma himmel, och jag med eder, föremål för samma hjärta. Fröjden eder! Den fattigaste man i avlägsen skog, den enfaldigaste kvinna inom gröna fönsterglas kan vara rik på tro och arvinge till Gud. Det högsta liv, som kan ernås av en människa på jorden, och början av det liv, som aldrig ändas, kan erfaras på jorden av den ringaste ibland eder. Och I kunnen i det fördolda göra ett verk, som omfattar hela världen genom att öka eller minska den andeström, som går genom tiden. Lev i Gud! Har du makt över hans hjärta, bed! Tro och lev!

4:o. Vägen till det allra heligaste. Det i världens ögon stora och de utsökta idealen försvinna likt skuggan för tingens verkliga gestalt; talandet med tungor och den högt prisade värtaligheten upphör; missionsverksamheten och predikan har sin tid, och väckelsen tager slut; men en tillvaro, där själen står för Gud, upphör aldrig, aldrig, (**slut 293, 294**) utan fortgår evigheten igenom; och när slutligen hela skapelsen och alla levande väsen stå för Gud, och när den sanna ursprungligheten hos var och en slår ut i blomma, likt vårens lilja, skall ingen Saul vara, som ser snett på David, utan alla skola då stå för Gud och Lammet, bärande hans lov till jordens yttersta gränser.

Ditt mål är stort. Vill du hinna målet, var lydig Guds vilja. Ditt motto vare: Närmare Gud, närmare hans kors! Då vårt liv omfamnar Kristus och våra läppar fuktas av honom i drömmen, äro vi ej långt ifrån himmelens port. Och då -- vad gör väl då, om vi äro bonddrängar eller baroner? Vad är väl då all jordens nöd, smälek eller ära, och vad tänka vi på andras omdömen i vårt tjänande inför Gud?

Tanken på Jesus och hoppet att vinna honom gör resan till en bröllopsfärd.